

Die
Water
van die
Lewe

GEORGE FIFIELD

Die Water van die Lewe

Deur
George Edward Fifiield, D.D.

Outeur van
“God is Love”

Patrick Irving, 2025
Kopiereg © 2026, George Edward Fifield, D.D.

Alle regte voorbehou. Die morele reg van die
redakteur is gehandhaaf.

Getranskribeer en vertaal na Afrtikaans vanaf 'n oorspronklike druk
van The Water of Life deur George Fifield (The Recorder Press).

Hierdie moderne uitgawe is voorberei uit 'n persoonlike
kopie van die oorspronklike teks en geformateer vir
duidelikheid en toeganklikheid..

Hierdie uitgawe van The Water of Life deur George
Fifield is 'n getroue woord-vir-woord transkripsie van
die oorspronklike teks wat omstreeks 1927 deur The
Recorder Press in Plainfield, New Jersey, gepubliseer is.
Spelling, puntuasie en hooflettergebruik is behou soos
gedruk, behalwe waar duidelike tipografiese foute
stilweg reggestel is. Kursief en beklemtoning is volgens
die oorspronklike.

Byvoegings deur die redakteur verskyn kursiefgedruk
tussen hakies om hulle van die outeur se oorspronklike
teks te onderskei. Die doel van hierdie uitgawe is om
Fifield se Christus-gesentreerde boodskap beskikbaar te
stel aan 'n nuwe generasie lesers terwyl die integriteit
van sy oorspronklike denke en uitdrukking behoue bly.

Alle regte op hierdie Engelse transkripsie © 2025 Patrick Irving.

Die oorspronklike teks is in die publieke domein.

Hierdie boek en alle ander publikasies is gratis
beskikbaar by maranathamedia.com. Om
addisionele eksemplare te bestel, kontak ons
asseblief by fatherofovefellowship@gmail.com.

ISBN: 979-8-9948137-0-6 (paperback)
ISBN: 979-8-9948137-1-3 (ebook)

Gepubliseer in Harrodsburg, Kentucky

*“Want elkeen wat sy lewe wil red, sal dit
verloor; maar elkeen wat sy lewe om My
ontwil verloor, sal dit vind.”*

—Matthéüs 16:25

Oorspronklik gepubliseer deur The Recorder Press, plus minus 1927

Hierdie moderne herdruk-uitgawe is geredigeer
en voorberei deur Patrick Irving, in
samewerking met Adrian Ebens en
Father of Love Fellowship.

Voorwoord

Hierdie herontdekking van *The Water of Life* (*Die Water van die Lewe*) van die outeur George E. Fifiield, is meer as die herwinning van 'n vergete boek—dit is die herlewing van 'n stem wat eens duidelik getuig het van die evangelie in sy eenvoudigste en mooiste vorm. In 'n era wanneer teologiese diskoers dikwels na abstraksie dryf, trek Fifiield se woorde die leser terug na die lewende hart van geregtigheid deur geloof—daardie “mees kosbare boodskap” wat meer as 'n eeu gelede aan God se mense toevertrou is.

My eerste ontmoeting met Fifiield was deur sy bekendste bundel, *God Is Love* (1897). Min boeke het my begrip van die evangelie so diep gevorm. Die uitbeelding van goddelike geregtigheid en genade as gelyktydige uitdrukkings van dieselfde ewige liefde was vir my niks minder as transformerend nie. Sy aanbieding van geregtigheid deur geloof, so onversierd in vorm, maar tog so voortreflik in teologiese diepte en geestelike skoonheid, is seldsaam. Dit het 'n visie van God onthul wat heeltemal ooreenstem met die geweldlose karakter van die Een wat ons ons Verlosser noem: nie 'n godheid wat offerandes of straf vereis nie, maar 'n Vader wie se geregtigheid heling bring, en wie se hoogste doel die versoening en genesing van Sy kinders van die siekte van sonde is. Toe *The Water of Life* te voorskyn gekom het —'n byna onbekende metgesel vir *God Is Love*—was dit asof 'n onvoltooide melodie sy slotrefrein gevind het. Dit het geen publikasiedatum nie, maar wel

'n toewydingsnota op die eerste paar bladsye van die bundel, wat getuig van die postume publikasie deur Fifiield se vrou, plus minus 1927, wat as 'n gedenkuitgawe uitgereik is deur The Recorder Press—'n Sewendedag Baptiste-uitgewery. Alhoewel dit buite denominatiewe kanale gepubliseer word, adem hierdie bundel dieselfde gees uit as dié wat verkondig is deur die voorlopers van die boodskap van geregtigheid deur geloof.

Dat 'n werk so ryk aan geestelike insig en so duidelik gewortel in die teologiese stroom van 1888 vir geslagte dormant gelê het, is na my mening 'n merkwaardige gebeurtenis. Slegs 'n handjievol eksemplare is vandag beskikbaar, en die feit dat dit amper uitgestorf was, het dit feitlik onsigbaar gemaak vir moderne lesers. Tog het die boodskap daarvan, soos die lewende water waarvan dit spreek, niks van sy lewenskragtigheid verloor nie. Fifiield tel onder daardie vroeë Adventiste-denkers wat die diepste beïnvloed is deur die 1888-boodschap van geregtigheid deur die geloof. Saam met E.J. Waggoner en A.T. Jones het hy besef dat die evangelie nie 'n wetlike transaksie is om God se houding teenoor die mensdom aan te pas nie, maar 'n genesende openbaring, wat die menslike hart in harmonie met die goddelike karakter herstel.

In *The Water of Life (Die Water van die Lewe)* bereik hierdie tema 'n ryp volwassenheid. Sonde word nie uitgebeeld as die skending van 'n arbitrêre bevel nie, maar as skeiding van die Bron van die lewe self; en verlossing, nie as geregtelike kwytskelding alleen nie, maar as die herstel van die eenheid met Christus – die lewende kanaal van goddelike liefde.

Dat hierdie boek vir byna 'n eeu in die vergetelheid moes gelê het, is beide tragies en voorsienig. Tragies, omdat 'n boodskap so suiwer en Christus-gesentreerd amper stilgemaak is; voorsienig, omdat dit nou weer verskyn in 'n tyd wanneer die wêreld weereens dors na die werklikheid van 'n God wat volkome goed is. Vir diegene binne Adventisme wat steeds die diepte van die 1888-boodschap wil begryp, bied hierdie klein bundel 'n venster op hoe

daardie lig eens ontvang en gekoester is. *The Water of Life* (*Die Water van die Lewe*) is nie bloot 'n historiese artefak nie—dit is 'n lewende getuienis. Die bladsye daarvan adem die stille versekering dat die liefde van God die wet van die lewe in die heelal is. Om Fifield te lees, is om die ewige draad van God se ewige evangelie te aanskou: die verbond van goddelike liefde wat deur die profete gepreek is, in Christus gemanifesteer is en getrou weerspieël is in die boodskap wat in Minneapolis gegee is.

Dit is 'n seldsame voorreg om te sien dat die geestelike insigte van George Fifield na soveel jare in die publieke opinie herstel word. Sy visie van goddelike liefde bly, na my mening, een van die suiwerste uitdrukkings van die evangelie wat ooit neergepen is. As hierdie uitgawe help om belangstelling in daardie boodskap te hernu – en lesers lei na die Christus wat Fifield so teer uitgebeeld het – sal die doel daarvan vervul word.

Dit is my gebed dat hierdie herontdekte werk 'n lewende waardering vir die teologie van geregtigheid deur geloof sal bevorder, soos verstaan deur sommige van ons vroeë pioniers, en dat dit lesers sal inspireer om die karakter van God soos geopenbaar in Jesus Christus dieper te bestudeer. Mag die Gees wat eens op die harte van diegene gewerk het wat die 1888-boodschap gehoor en omhels het, weer deur hierdie bladsye beweeg.

—Patrick Irving

Outeur van

Behold the Lamb:

A Treatise on the Character of God

Inleiding

Wat 'n vreugde is dit tog nie om hierdie skat van 'n boek te ontvang en so baie punte daarin te vind wat die lig bevestig wat na die Vader van Liefde-beweging gekom het. Ons is geseën deur Fifield se 1897-preke met sy pragtige studie uit Jesaja 53 wat heidense opvattinge van bevrediging of versoening deur bevrediging ontbloot. Ons het sy boek *God Is Love* gelees en ons verbly in sy pragtige definisie van die versoening en die embrionale gedagtes oor die ware karakter van God.

In hierdie volume, wat ná sy dood vrygestel is, sien ons die kroon op Fifield se denke. Mens sou kon dink dat Fifield teen die 1920's beïnvloed kon gewees het deur die manne rondom hom wat slagoffers van leerstellings geword het, maar niks hiervan is in hierdie volume teenwoordig nie.

Ons sien die Vader-en-Seun-verhouding duidelik gedefinieer volgens die lyne van wat Ellen White in *Die Koning van die Eeue* op die eerste bladsy beskryf as die kringloop van weldadigheid. Die Heilige Gees word aangebied as die alomteenwoordigheid van die Vader en die Seun wat Hulle woning by ons maak.

Al die 1888-beginsels van die teenwoordige Kruis en die verbonde, asook die beginsels van geregtigheid deur die geloof, borrel voort uit die pragtige uitdrukkings van elke hoofstuk. Fifield stel die valse beskouing van die versoening as die bevrediging van

God deur letterlike bloed, asook die arbitrêre aard van die God van Christendom, aan die kaak. Die pragtige tema van die fontein wat in Openbaring beskryf word en lewe bring waar dit ook al gaan, word met eenvoud maar met duidelikheid omskryf.

Die tema van Waggoner wat die bloed van Christus as Sy lewe voorstel, word herhaal en uitgebrei deur Fifiield wat wys dat die bloed die alomteenwoordige Gees van die Vader en die Seun is. Hy gaan voort om die pragtige punt te maak in 1 Johannes 5:8 dat die Gees, die water en die bloed almal in eenheid ooreenstem. Water en Gees is albei simbole van lewe en daarom die bloed ook. Vir bloed om met water en Gees ooreen te stem, moet dit van lewe spreek, nie van dood nie.

Die boek bring al die rykdom van Adventisme na vore met 'n pragtige reis na die Heiligdom en die toepassing daarvan op die evangelie. Fifiield kontrasteer dan die skoonheid van die 1888-boodskap met die filosofieë van hierdie wêreld, wat sy diepte van begrip en toepassing toon.

Hierdie klein boekie is werklik 'n meesterstuk en vul beslis sy plek as een van die sleutelboeke van die Vader van Liefdebeweging.

Dit is 'n vreugde om die latere vrug te sien van wat Fifiield in die laat 1890's verkondig het. Dit is fassinerend dat hierdie boek vir byna 100 jaar weggesteek was, maar nou het die tyd aangebreek om sy rol te speel in die voltooiing van die Vierde Engel se boodskap.

Ons dank U, Here Jesus, dat U hierdie kosbare boek in hierdie tyd deur U seun, Patrick, onder ons aandag gebring het, en deur voorsienigheid in Australië bewaar is totdat dit nodig was.

In geloof, hoop en liefde,
—Adrian Ebens
November 2025

Nota oor die ontdekking van hierdie teks

Teen die einde van 2025 het 'n beskeie en swak omskryfde lys op die internet, tot 'n onverwagte vonds gelei: 'n oorspronklike kopie van George Fifiield se *The Water of Life*. Met die eerste oogopslag het dit gelyk na een van vele vergete godsdienstige werke uit die vroeë twintigste eeu. Tog het dit by ondersoek duidelik geword dat dit iets baie skaarser was - 'n gepubliseerde boek deur 'n man wie se naam, hoewel bekend onder Adventiste-historici en studente van die 1888-boodskap, amper uit druk verdwyn het, buiten sy beter bekende werk *God Is Love* (1897).

Verdere ondersoek het aan die lig gebring dat *The Water of Life* byna heeltemal afwesig is by publieke aandag. Geen digitale kopieë bestaan nie, geen moderne herdrukke is uitgereik nie, en geen kontemporêre Adventiste-publikasies noem selfs die titel daarvan nie. Slegs 'n paar bekende oorblywende kopieë verskyn in verspreide biblioteekrekords – een wat deur Andrews Universiteit gehou word, en 'n ander in 'n argiefversameling in die Verenigde Koninkryk – maar hierdie bly effektief ontoeganklik vir die breër publiek. Dus, hoewel die boek tegnies bewaar is, was dit vir byna 'n eeu verlore vir lewende geheue.

'n Deel van hierdie onduidelikheid kan te wyte wees aan die omstandighede van die publikasie daarvan. Postuum uitgegee as 'n

gedenkuitgawe deur Fifiield se vrou, is die bundel waarskynlik in 'n beperkte oplaag gedruk—hoofsaaklik bedoel vir familie, vriende en miskien 'n paar predikante-kollegas. Sonder die outeur se toesig of denominatiewe bevordering het *The Water of Life* kort na sy vrystelling stilweg in die vergetelheid verdwyn.

Om hierdie rede kan die huidige uitgawe tereg 'n herontdekking genoem word. Dit maak nie aanspraak op nuwigheid van bestaan nie, maar op hernuwing van aandag – 'n herstel van 'n stem wat lank stil was. Fifiield se teologie, diep gewortel in die openbaring van God se liefde, soos gesien in Jesus Christus, resoneer kragtig met die 1888-boodskap en met die breër Adventistiese stryd om goddelike geregtigheid, genade en karakter te verstaan. Om hierdie vergete werk terug onder die kollig te plaas, is nie bloot 'n daad van oudheidkundige herstel nie, maar 'n uitnodiging om weereens 'n boodskap te hoor wat vandag nog tot die hart van Adventisme kan spreek.

‘n Verduideliking

Hierdie boek was in die proses van voorbereiding deur my man, maar is nie voltooi nie, weens sy dood. Die leser se toegeeflikheid word gevra vir alles wat ontbreek in die samestelling en afwerking wat sy eie hand sou verskaf het. Dit word nou gepubliseer as 'n gedenkteken aan hom.

A.W.F.

Aan die vriende wat hierdie ewige
Evangelie aangeneem en liefgehad het
deur die skrywer se bedieninge; en aan
die talle lesers, nog onbekendes, wat
daardeur geseën mag word,
word hierdie boek liefdevol opgedra.

Voorwoord van die Outeur

Die water van die lewe is die ewige Evangelie, die ewige, onveranderlike, uitreikende, uitvloeiende hart van Oneindige Liefde, gemanifesteer deur die Christus wat “gister, vandag en vir ewig dieselfde” is, om elke siel te verlos en dit terug te bring in gemeenskap en eenheid met God.

Daar is verskillende maniere om hierdie ewige waarheid te openbaar, deur die Geslaande Rots, deur die Offerandes, deur die Heiligdom; en, toe dit uit al hierdie beelde verlore gegaan het sodat slegs 'n formele, lewelose seremonialisme oorgebly het, daarna, laastens, deur die inkarnasie, lewe en dood van Jesus, die Christus.

Maar wat ook al en hoe dit ook al geopenbaar word, die waarheid self en die werking van hierdie goddelike, uitreikende krag en lewe, in sy poging om die sonde-besoedelde siel van die mens te verlos en te wederbaar, is altyd presies dieselfde in alle eeue en in alle lande. Dit beteken nie dat God, wat oneindig is in liefdevolle hulpbronne, nie die openbaring en manifestasie van hierdie krag aanpas by die verskillende begrippe en behoeftes van mense van verskillende konsepte en verskillende beskawings nie.

Die doel van hierdie boek is om hierdie ewige Evangelie van die suiwer, uitvloeiende rivier van die water van die lewe uiteen te sit, vry van alle menslike beperkings van geloofsbydenisse, en van al die verdorwenhede en bygelowe van die heidendom.

Nederig smeeek ons en vertrou ons eenvoudig dat Ons Vader,
deur hierdie bladsye hier, oorgegee aan Hom, hierdie lewende water
suiwer en vry sal laat vloei, sodat dit in ons 'n fontein van water kan
wees wat opspring tot in die ewige lewe.

Die Outeur.

Inhoud

Voorwoord.....	v
Inleiding.....	ix
Nota oor die Ontdekking van hierdie Teks.....	xi
‘n Verduideliking.....	xiii
Voorwoord van die Outeur.....	xvii
I. Die Water van die Lewe	20
II. Die Rivier van die Lewe	29
III. Die Christen as ‘n Bron van Water.....	40
IV. Die Boom van die Lewe.....	54
V. Eenheid van die Lewe	68
VI. Gemeenskap van die Lewe	80
VII. Die Reinigende Bloed van Christus	90
VIII. Die Bloed is die Lewe	100
IX. Die Simbool van die Bloed	109
X. Twee Soorte Geregtigheid.....	119
XI. Die Verandering van Kleredrag.	129
XII. Die Borsharnas van Geregtigheid.....	136
XIII. Volheid van die lewe in Christus	145

*“Ewige dieptes van Goddelike Liefde,
In Jesus, God met ons, vertoon,
Hoe helder skyn U stralende glorie
Hoe wyd versprei U genesende
stroom.”*

I

Die Water van die Lewe

*“maar elkeen wat drink van die water wat Ek
hom sal gee, sal in ewigheid nooit dors kry
nie, maar die water wat Ek hom sal gee, sal
in hom word 'n fontein van water wat
opspring tot in die ewige lewe.”*
—Johannes 4:14.

I

Die Water van die Lewe

ET JY al ooit gedink dat gewone water die **water van die lewe** is? Probeer dink aan die wêreld sonder water, en vra jouself af wat jy sou oorhê. Jy kan nie een grasspriet sonder water laat groei nie; die hele planteryk is afhanklik van water; en die diereryk is afhanklik van die planteryk vir onderhoud. Sonder water sou nie een deeltjie groenigheid, of blom of vrug, bestaan nie; die aarde sou 'n dooie, tollende mineraalbol wees. Die water **is** die water van die lewe.

Nou, presies wat die water vir die fisiese wêreld is, is God, deur Christus, deur Sy Gees, vir die geestelike wêreld. Sonder Christus, **die teenwoordige Christus**, sou die wêreld 'n morele woestyn wees, met nie een tikkie geestelike bloei of skoonheid, of geur, of vrug nie. Dit is nie die teologiese dogma van totale verdorwenheid nie. Dit sê slegs dat sonder die alomteenwoordige Christus Gees, die wêreld heeltemal verdorwe en verlore sou gewees het, en selfs lank gelede al ontvolk sou gewees het deur die vloek van sy eie sonde.

Selfs nou lyk dit dikwels vir ons dat die verkeerde triomfantelik is, geklee en gekroon en versier, terwyl Waarheid

en Reg op 'n skandelige wyse gekruisig word. Maar wat ons nou in hierdie wêreld sien, is nie die gevolg van die bose wat vry is om sy ergste te doen nie. Dit is, so te sê, die oorloop, nadat God, deur Sy alomteenwoordige, teëhoudende Gees, die stygende, onstuimige vloed teruggehou het.

As dit nie van die begin af waar was dat God, deur die reeds gegewe Christus, deur die alomteenwoordige Heilige Gees, daarna gestreef het om Sy stem in elke siel te laat hoor en te sê: “Dit is die Weg, wandel daarin,” sou die mens homself gou heeltemal oorgegee het aan die kumulatiewe mag van die bose. Aangesien dit waar is, is alle geestelike lewe, en al die onselfsugtige liefde in die wêreld, die gevolg van Christus, die lewende water.

Jy sê, jy het mense geken wat onselfsugtig liefgehad het en heldhaftige opofferings gemaak het voordat hulle bekeer of wedergebore is. “Christus is die Lig wat elke mens verlig wat in die wêreld kom.” Die lewende water kom op verskeie maniere in ons lewens: deur 'n Christelike oorerwing en 'n Christelike omgewing. Dit is hierdie Christus binne-in ons wat ons tot bekering en tot bewuste onderwerping aan Homself bring, en sodoende die nuwe geboorte moontlik maak. Dit is van hierdie lig wat Jesus gepraat het toe Hy gesê het: “As die lig wat in jou is dan duisternis is, hoe groot is daardie duisternis!”¹ Maar op watter manier goeie dinge ook al in ons lewens mag kom, dit kom deur die lewende water waarsonder daar **geen geestelike lewe** kan wees nie, net soos daar geen dierlike of plantaardige lewe kan wees sonder die fisiese water nie.

Wat is dit dan om Christus te bely? Baie mense dink dat om die Here te bely bloot is om in 'n byeenkoms te getuig, maar dit is slegs 'n klein deeltjie van die belydenis van Christus. Om Christus te bely, is eerstens om die bogenoemde waarheid van die lewende water te ken,

1 Matthéüs 6:23.

en te besef, en dan om dit altyd te erken, nie net aan ander nie; maar dit is selfs van groter belang dat ons dit altyd aan onself erken. “Nie aan ons nie, o Here, nie aan ons nie, maar aan u Naam gee eer. Want ek weet dat in my, dit wil sê in my vlees, niks goeds woon nie.” Om dit te weet, en dit altyd te sê, is slegs om “aan die Here die eer te gee wat sy Naam toekom.”

Gestel ek is 'n kunstenaar, en my huis is versier met my eie skilderye. Maar my vriend is 'n beter kunstenaar as ek, en hy het my een van sy meesterstukke gegee, wat ek tussen my eie skilderye gehang het. Jy kom by my kuier en bewonder die skilderye, en ek vertel jou dat ek hulle waarlik almal geskilder het. Nadat ons baie van my skilderye bewonder het, kom ons by die skildery van my vriend. Jy staan voor dit, betower, en sê uiteindelik: “Ek dink dit is die mooiste ene van almal.” Ek sê nie 'n woord nie. Ek het my vriend verloën, terwyl ek hom moes bely het. Jy hoef nie een woord te sê om Christus te verloën nie. Jy kan Hom selfs deur jou stilswee verloën en kruisig.

Daarom is dit so belangrik om Christus altyd te bely, selfs aan onself. God is ‘n oneindige volheid van krag en skoonheid en seën, en **daar is geen beperkings van Sy kant af nie**. Alles wat Hy is, en alles wat Hy het, begeer Hy om aan ons te gee en sal dit doen so gou as wat ons dit in ontvangs kan neem. Maar terwyl ons weier om Christus te bely, en die heerlikheid van wat Hy vir ons doen, vir onself neem, verydel ons Sy werk in ons, en dwing ons Hom om Sy hand vas te hou, anders sou ons **selfvoldaan** word in plaas van regverdig.

Wanneer ons Christus ten volle en altyd bely, verwyder ons die beperkings wat alles aan ons kant is, sodat God in ons al die liefdevolle begeertes van Sy hart kan bewerk. O vriende, laat ons altyd die Here bely en Hom nie, soos Petrus, verloën nie.

Die waterkringloop

In die natuur is die oseaan die groot fontein van die lewe. Al die strome ontspring in die oseaan. Die swerwende winde bad hul vlerke in die see en vlieg dan oor die land en gee stortreëns van seëninge. Die primêre waterkringloop gaan van die oseaan na die wolke, van die wolke na die aarde, en van die aarde, deur 'n duisend strome, weer terug na die oseaan. Net soos al die riviere in die see ontspring, vloei almal daarin en voltooi die kringloop. As dit nie vir hierdie feit was nie, sou die see self opdroog en die aarde 'n woestyn word.

So vloei die rivier van die lewe in die geestelike wêreld uit die troon van God. Die Psalmis sê van God: “By U is die fontein van die lewe.” Selfs Christus word nooit as die uiteindelijke bron in onderskeiding van God genoem nie. Nou, soos van ouds, kan ons Hom hoor sê: “Ek kan uit Myself niks doen nie;” die “Vader wat in My bly, Hy doen die werke.”

Alle dinge is van God, wat in Christus is en die wêreld met Homself versoen. Soos ons gesien het, was die gawe van die Heilige Gees in die gawe van die Seun, en Christus self is maar die uitreikende hart van die Vader. Die primêre kringloop van seën is van God, deur Christus, deur die Gees, na die menslike siel; en van die menslike siel, in gebed en lofprysing en danksegging, terug na God.

Ons verlang altyd om baie eerbiedig te wees wanneer ons van God praat. Hy is oneindig en ons is maar eindig. In die aard van dinge kan ons Hom nooit ten volle verstaan nie, maar daar is Skrifgedeeltes wat blykbaar daarop dui dat hier, soos in die fisiese wêreld, as die kringloop nie voltooi word nie, as die uitvloeiende hart van die Oneindige geen terugvloei van vreugdevolle lof en danksegging bring nie, sal die Fontein van die Lewe, die hart van God, opdroog. As dit so is, kan ons verstaan waarom die Bybel

altyd lof en danksegging as 'n noodsaaklike deel van aanbidding aanbied.

Maar in die natuur is daar ook 'n sekondêre waterkringloop. Jy het dalk al gehoor dat die afkap van groot woude die reënval sal verminder. En hoekom? Dit is omdat bome die uitruil van vog vergemaklik. Die wortels van 'n boom reik diep in die klam aarde in. Hulle verdeel in miljoene klein worteltjies en die punt van elke worteltjie is 'n lewende spons om vog te absorbeer en dit deur die wortels en op deur die liggaam van die boom in die blare te laat beweeg. Die blare sal vinnig verdor op 'n baie warm dag as die tak wat hulle dra van die boom afgesny word. Dit is omdat die water daarin verdamp; maar die water verdamp nie vinniger nadat die tak afgesny is as voorheen nie. Die toevoer is afgesny, dus droog die tak op.

‘n Groot boom sal elke dag geweldige hoeveelhede water opneem en dit in die lug uitstrooi sodat dit weer in plaaslike reënbuie afkom. Die sekondêre kringloop van die waters is dus van die aarde na die boom, van die boom na die wolke, en van die wolke terug na die aarde. Al die water kom weliswaar van die oseaan af deur die primêre kringloop, maar as dit nie vir die sekondêre kringloop was nie, sou dit, nadat dit slegs een keer gebruik is, weer na die oseaan terugvloei. Deur hierdie sekondêre kringloop word dit oor en oor gebruik; elke keer kom dit neer in reënbuie van seëninge.

“‘n Mooi klein studie,” hoor ons jou sê, “oor die bronne van die reënval; maar hoekom word dit hier genoem?” Dit is omdat daar ook 'n sekondêre kringloop in die geestelike wêreld is. Van die regverdiges word gesê, “sodat hulle genoem kan word **terebinte (bome) van geregtigheid**, ‘n planting van die HERE, tot sy verheerliking.”² Waar daar 'n vergadering van Christene is, het jy 'n bos van hierdie bome van geregtigheid.

2 Jesaja 61:3.

Nou, jy het Christene gesien wat tevrede is as hulle elke Sabbat kerk toe kan gaan, of na 'n herlewingsdiens, maar as hulle om enige rede hierdie voorregte ontsê word, val hulle terug. Wat is hulle probleem? Dit is dat hulle God nie self ken nie. Hulle het 'n kerklike ervaring. Hulle is geheel en al van ander afhanklik vir hul seëninge. Hulle is slegs in die sekondêre kringloop.

Moenie my verkeerd verstaan nie. Dit is nie verkeerd om seëninge van mekaar te ontvang en dit te geniet nie. Hy wat in die primêre kringloop is en wat God self ken, sal hierdie plaaslike stortreën van seën selfs meer geniet as enigiemand anders; maar **hy is nie daarvan afhanklik nie.**

Hy kan in die woestyn en puinhope van die lewe uitgaan en God saam met hom neem. Dit is reg om die getuienis van mense te ontvang, maar: “As ons die getuienis van die mense aanneem—die getuienis van God is groter, want hy wat die getuienis van **God het, het die getuienis in homself.**”

Liewe vriende, **weet** julle dat God **julle leer** en dat **Hy julle** dag vir dag **lei**? Of word jy slegs geleer deur ander wat God ken? Dank God vir die primêre kringloop. Loof Hom vir die onuitputlike fontein. “Laat hom wat wil, die water van die lewe neem, verniet.”

*“Onsterflike Liefde, vir ewig vol,
Vir ewig vloeiend vry,
Vir ewig gedeel, vir ewig heel,
'n See met geen gety.”*

II

Die Rivier van die Lewe

“Hulle verkwik hul aan die vettigheid van u huis, en U laat hulle drink uit die stroom van u genietinge.

“Want by U is die fontein van die lewe; in u lig sien ons die lig.”—Psalm 36:9,10.

“En hy het my getoon 'n suiwer rivier van die water van die lewe, helder soos kristal, wat uitstroom uit die troon van God en van die Lam.”—Openbaring 22:1.

II

Die Rivier van die Lewe

AIE HET slegs aan hierdie rivier van die lewe gedink as aan 'n stroom letterlike water wat van die troon deur die skone velde van die Paradys van God vloei. As hulle net so daaraan dink, het hulle die genot daarvan in die groot hiernamaals geplaas en nooit daarvan gedroom as verwysend na hierdie lewe nie.

Ons is nie van diegene wat dink dat die tuiste van die gereddes 'n mitiese land of 'n onwerklike of denkbeeldige land is nie. Ons glo in 'n werklike lewe en 'n werklike tuiste hierna. Ons het dus geen argument met diegene wat glo in die letterlike rivier van die lewe in die letterlike Paradys van God nie; want ons verheug onself in daardie geloof.

Die Bybel is vir die huidige geskryf; ons sal dit nie in die hiernamaals nodig hê nie, want daar sal dan ander maniere van kommunikasie met God wees. Dit is hier dat “ons ten dele ken en ons profeteer ten dele. Maar as die volmaakte gekom het, dan sal wat ten dele is, tot niet gaan.”³

3 1 Korintheërs 13:9,10.

Die beloftes van God, soos Homself, is ewig; maar as ons dit deur geloof aanvaar, begin dit hier en nou vir ons. Die letterlike rivier sal nie minder vir ons in die toekoms beteken nie, maar eerder oneindig meer, deurdat ons die geestelike betekenis daarvan hier ervaar het.

Dat dit nou wel so iets vir ons inhou, as ons dit begryp, word duidelik gestel in dieselfde hoofstuk van Openbaring, en sewentiende vers, wat hierdie rivier uitbeeld wat uit die troon van God vloei.

“En die Gees en die bruid sê: Kom! En laat hom wat hoor, sê: Kom! En laat hom wat dors het, kom; en laat hom wat wil, **die water van die lewe neem, verniet.**”⁴

Honderde jare gelede is dieselfde uitnodiging deur Jesaja gegee. “O almal wat dors het, kom na die waters; en wie geen geld het nie, kom.”⁵

Hierdie rivier het dan van ouds af vrylik gevloei. Ons het dus die reg om te vra: Wat is die huidige geestelike betekenis daarvan vir ons?

“En op die laaste dag, die groot dag van die fees, het Jesus gestaan en uitgeroep en gesê: As iemand dors het, laat hom na My toe kom en drink! Hy wat in My glo, soos die Skrif sê: strome van lewende water sal uit sy binneste vloei. En dit het Hy gesê van die Gees wat dié sou ontvang wat in Hom glo.”⁶ Hier is die “lewende water” of “water van die lewe” duidelik ’n simbool van die gegewe Gees of lewe van God. Hierdie beeld van die water as ’n simbool van die Gees gaan deur die hele Bybel. Die Here sê deur die profeet Joël: “Ek sal my Gees **uitgiet** op alle vlees...”

4 Openbaring. 22:17.

5 Jesaja 55:1.

6 Johannes 7:37-39.

Pinkster word die “vroë reën” genoem, en die finale uitstorting van die Gees word die “laat reën” genoem. Dit is die “waters van Siloa wat saggies vloei”; en mense weier dit en verkies die oorlopende strome van menslike getalle en mag.

Toe die soldaat die sy van die gekruisigde en sterwende Christus deurboor het, het daar twee strome van daardie sy uitgekom, een van bloed en een van water. Johannes vertel ons wat hierdie twee strome beteken:

“Daar is dus drie wat getuig: die Gees en die water en die bloed, en die drie se getuienis stem ooreen.”⁷ Dit is duidelik dat die “een” waarin al drie saamstem, die Gees is. Dit is die goddelik geïnspireerde stelling dat beide die vloeiende “water van die lewe” en die vloeiende bloed, “wat die lewe is”, simbole en voorstellings is van die uitvloeiende Gees of lewe van God, wat aan ons gegee is deur Christus, Sy eniggebore Seun. Die water van die lewe vloei nou vir ons in 'n wonderbaarlike rivier vanaf die troon van God. Mag Hy ons help om te verstaan dat ons werklik deel kan hê aan die waters daarvan, want hier **is** die **ware** “Fontein van die Lewe”.

In die era van simbole, toe God Sy mense deur kleuterskoolmetodes geleer het, het Moses die Rots geslaan, en die water het in die woestyn uitgestroom en groenigheid, lewe en vreugde meegebring. Paulus vertel ons hiervan dat hulle “almal dieselfde geestelike spys geëet het, en almal dieselfde geestelike drank gedrink het, want hulle het gedrink uit 'n geestelike rots wat gevolg het, en die rots was Christus.”⁸

Christus is die “Lam wat van die grondlegging van die wêreld af geslag is.”⁹

7 1 Johannes 5:7-8. 1983 vertaling.

8 1 Korinthiërs. 10:3,4.

9 Openbaring. 13:8. (sien KJV vertaling)

Dit was in die begin dat die ware Rots geslaan is, die Rots waarvan die rots in die woestyn die simbool en die openbaring was. Hier, weer, soos regdeur die Bybel, is die water 'n simbool van die Gees. Die gawe van die Gees was in die gawe van die Seun. “Hy wat selfs sy eie Seun nie gespaar het nie... hoe sal Hy nie saam met Hom ons ook alles genadiglik skenk nie?”¹⁰

Die Skrif leer duidelik dat in hierdie Gees van God wat uit God, deur Christus, uitvloeï, is alle skeppende, verlossende en herskeppende krag. Dit is deur hierdie Gees wat in menslike harte werk dat mense tot bekering gebring word, sodat hulle daardeur ook vergewe, gered, geheilig en verheerlik kan word. Die Gees verteenwoordig die persoonlike teenwoordigheid van die Vader en die Seun, want dit is deur die Gees dat die belofte aan die gelowige vervul word: “en Ons sal na hom toe kom en by hom woning maak.”

Vandat Christus gegee is tydens die grondlegging van die wêreld, het hierdie rivier van geestelike teenwoordigheid en van geestelike lewe, en van geestelike krag, uit die troon van God gevloei. Die hart van Oneindige Liefde het deur Christus, deur die Heilige Gees, na elke verlore en dwalende siel uitgereik, die lewende water het so naby elkeen gekom dat “elkeen wat wil, daarvan kan neem en lewe.”

Verlossing is 'n alomteenwoordige en **teenwoordige** geestelike, transformerende krag en lewe, wat **nou** en **hier in jou inkom** en jou van jou sondes red. En hierdie krag en lewe is die Gees van God deur Christus. Sommige mag beswaar maak dat die Gees eers met Pinkster gegee is, en die volgende Skrifgedeelte aanhaal:

“Want die Heilige Gees was daar nog nie, omdat Jesus nog nie verheerlik was nie.” Hierdie Skrif en soortgelyke tekste, dra nie die betekenis wat in baie preke en teologiese geskrifte daaraan geheg word nie. Dit beteken nie dat die Gees nie aan die wêreld gegee is

¹⁰ Romeine 8:32.

nie. Dit beteken eenvoudig wat dit sê: dat die Gees nog nie aan die dissipels gegee was nie, en Hy kon ook nie aan hulle gegee word nie; want hulle kon nog nie 'n punt in hul ervaring bereik waar hulle geskik was om die Gees te ontvang, terwyl Jesus by hulle was nie. Daar was baie selfsug in hulle keuse toe hulle die vissersnette en die ontvangs van tol verlaat het om Jesus te volg.

Hulle het gedink Hy sou binnekort as Koning in Jerusalem gekroon word; en as hulle die eerstes was om Hom te volg, sou hulle die belangrikste plekke in die nuwe Koninkryk hê. Hulle het dikwels onder mekaar gestry oor wie van die twaalf hierdie plekke sou inneem. Jesus het hulle duidelik gesê dat Hy doodgemaak sou word in plaas van gekroon te word, maar hulle het geweier om dit te glo. Selfs na die opstanding was een van die eerste vrae, “Here, gaan U **in hierdie tyd** die koninkryk vir Israel weer oprig?” Dit was eers toe Jesus gekruisig is, opgestaan het en na die Hemel opgevaar het, en elke aardse hoop op eer en aardse mag saam met Hom gekruisig is, en hulle besef het dat as hulle Christus enigsins verkondig, hulle die smaad en vervolging van die wêreld moes opdoen deur 'n Verlosser te verkondig wat gekruisig is in plaas van gekroon, dan het die self volkome in hulle gesterf en was hulle gereed vir die uitstorting van die Gees.

Maar die Gees was aan die wêreld gegee sedert die gawe van Christus aan die begin gegee is. Stefanus het dit geweet toe hy vir die Jode wat hom wou stenig, gesê het: “julle weerstaan altyd die Heilige Gees; net **soos julle vaders**, so ook julle. Watter een van die profete het julle vaders nie vervolg nie? Ja, hulle het dié gedood wat vooraf die koms verkondig het van die Regverdige, van wie julle nou verraaiers en moordenaars geword het.”

Dit is duidelik dat die vaders in al hierdie goddeloosheid die Heilige Gees weerstaan het. Voor die vloed het die Here gesê: “My Gees **sal nie vir ewig in die mens heers nie**, omdat hy ook vlees is; maar sy dae sal wees honderd-en-twintig jaar.” God se Gees het met

elke sondaar geworstel en in elke heilige gewoon, toe soos nou. Dit was deur hierdie Gees dat Henog met God gewandel het totdat hy nie meer was nie, want God het hom geneem. Dit was deur hierdie Gees dat Christus deur al die profete gepraat het, en daardeur het Hy so naby elke siel gekom dat “In al hulle benoudheid was Hy benoud, en Hy het hulle opgehef en hulle gedra, al die dae van die ou tyd.” Sedert die mens 'n Verlosser nodig gehad het, vloei die rivier van die lewe uit die troon van God.

Esegiël vertel ons van hierdie rivier van die lewe, dat die “waters uitgestroom [het] onder die drumpel van die huis uit, na die ooste toe” en weer, “uit die heiligdom stroom hulle.” Dan probeer hy ons 'n idee gee van die ontsaglikheid van die rivier:

“Toe die man na die ooste uitgegaan het met 'n meetsnoer in sy hand, het hy duisend el gemeet; en hy het my deur die waters laat deurgaan — waters tot aan die enkels... en hy het nog duisend gemeet en my laat deurgaan — waters tot aan die heupe. Verder het hy nog duisend gemeet — 'n stroom wat **ek nie kon deurgaan nie!** Want die waters het opgerys — **waters om in te swem**, 'n stroom waar 'n mens **nie deur kan loop nie.**”—Eségiël 47:3-5.

Elke swemmer weet dat om te leer swem moet ‘n mens bloot die water vertrou. Dit is ook net so om Christus, die lewende water, te vertrou. Gaan terug saam met my in die geheue, toe jy die eerste keer leer swem het. Hoe skugter was jy toe jy die eerste keer net enkeldiep in die water gegaan het; toe op 'n dag tot by die knieë; en toe het jy nog verder gegaan en die water het tot by jou heupe gekom; en een waaghalsige dag het jy jouself in die water gegooi, maar jy het een toon op die bodem gehou. Maar daar het 'n wonderlike dag in jou ervaring gekom toe jy jou toon van die bodem af gelig het en gevind het dat die water jou ophou. Jy het geleer om die water te vertrou en in die dieptes uit te swem. O vriende, prys die Here, “waters om in te swem, 'n stroom waar 'n mens nie deur kan loop nie!”

“Daar is 'n wydte in God se genade,
soos die wydte van die see.”

Hoeveel Christene is daar wat honger, bedroef en hartseer ly; en dit is omdat hulle op die mens vertrou om hulle te voed en hulle te behaag. Maar vaar uit in die water. Ken God self. Gaan in die primêre kringloop en hierdie belofte van die teks is joune: “oervloedig versadig met die vettigheid van u huis.” Waarom sal jy nie na “die fontein van die lewe” kom nie; en waarom, nadat jy dit eenmaal geken het, laat jy dit dan vaar?

“Verbaas julle hieroor, o hemele, en huiwer, verstyf heeltemal van skrik, spreek die Here. Want my volk het twee verkeerde dinge gedoen: My, die fontein van lewende water, het hulle verlaat om vir hulle reënbakke uit te kap, **gebarste reënbakke** wat geen water hou nie.”¹¹

God is 'n onuitputlike fontein, 'n rivier waaroor ons nie kan gaan nie. Daar is geen peiling van Sy liefde of Sy waarheid nie, en ons kan nooit die krag van Sy eindelose lewe uitput nie. Maar geen wonder dat God sê: “Verbaas julle hieroor, o hemele” nie. Mense was nog altyd gewoond om net 'n klein entjie in die kennis van God te gaan; en dan, in die trots van hul siele, skryf hulle hul geloofsbelydenis uit en verlaat die **fontein** vir daardie **lekkende reënbak**.

Jy sê, wie sou 'n fontein vir 'n waterbak verruil? 'n Fontein gee heeltyd vars, koel water, wat uit die eindelose dieptes opborrel en vol en vry vloei. 'n Waterbak, daarenteen, sal net dit bevat wat daarin gesit word, maar dit is erger as dit; hulle verruil die fontein vir 'n **lekkende** reënbak.

Elke kerk het sy geloofsbelydenis net om hierdie redes neergeskryf: eerstens, beweer hulle dat hulle die waarheid het, en

¹¹ Jer. 2:12,13.

tweedens het hulle hierdie waarheid formeel en sistematies gestel om dit stewig vas te hou en dit so aan hul kinders oor te dra. Met ander woorde, hulle het die fontein versaak en hulle kinders geleer om dit te doen. Hulle het die geloofsbelydenis, die waterbak, gegee, en gedink die bak sal presies dit wat hulle daarin gesit het, bevat.

Maar elke geloofsbelydenis was 'n **lekkende bak**. Die kerke is ver daarvan om die geestelike waarheid en krag te hê wat deur die Hervorming ingelui is, en baie van die lewende water wat nuwe lewe in die wêreld gebring het onder Wesley en Whitefield, het verlore gegaan. Wat die kerke nodig het, en ons as individue, is om die geloofsbelydenisse te versaak, die **lekkende** bakke te verlaat, ons tone van die bodem af te haal en deur geloof uit te vaar in die “waters om in te swem, 'n stroom waar 'n mens nie deur kan loop nie.”

*Graaf diep die vore vir die stroom
van liefde, wyd en vry;
Want Liefde het oorvloedige vloed
om elkeen vol te lei.*

*Maar hou jy op om daardie baan
vir liefde oop te hou,
sal selfs die Bron van liefde self
vir jou verdroog en flou.*

*Want wie wil hou wat God ons gee,
moet ook weer mild'lik deel;
Wie ophou gee, hou op ontvang—
dit is Gods Liefdesreël.”*

III

Die Christen as
‘n Bron van Water

Want ons is die tempel van die lewende God – soos God gesê het: “Ek sal onder hulle woon en saam met hulle wandel.”— 2 Korinthiërs 6:16.

“Weet julle nie dat julle 'n tempel van God is en die Gees van God in julle woon nie?” Want “die gebou van God is julle.”—1 Korinthiërs 3:9,16.

“En op die laaste dag, die groot dag van die fees, het Jesus gestaan en uitgeroep en gesê: As iemand dors het, laat hom na My toe kom en drink! Hy wat in My glo, soos die Skrif sê: strome van lewende water sal uit sy binneste vloe. En dit het Hy gesê van die Gees wat dié sou ontvang wat in Hom glo;”—Johannes 7:37-39.

“Jesus antwoord en sê vir haar: As jy die gawe van God geken het en geweet het wie Hy is wat vir jou sê: Gee vir My water om te drink, sou jy Hom gevra het en Hy sou vir jou lewende water gegee het. Die vrou sê vir Hom: Here, U het nie eens 'n skepding nie, en die put is diep; waarvandaan kry U dan die lewende water?”

“Jesus antwoord en sê vir haar: Elkeen wat van hierdie water drink, sal weer dors kry; maar elkeen wat drink van die water wat Ek hom sal gee, sal in ewigheid nooit dors kry nie, maar die water wat Ek hom sal gee, sal in hom word 'n fontein van water wat opspring tot in die ewige lewe.”—Johannes 4:10-14.

III

Die Christen as ‘n Bron van Water

LIKE geheiligde siel is 'n heiligdom van God se inwoning, en waar God ook al 'n heiligdom het, stroom die lewende waters uit. Deur na die tekste wat so pas aangehaal is te verwys, sal jy sien dat die gelowige in Christus 'n **bron** van hierdie lewende water is, daarom sal ons nie verbaas wees om te hoor dat verskillende waterbronne verskillende soorte Christene illustreer nie.

In sommige van die westelike state van Amerika is daar sinkgate. Daar is 'n fraktuur in die onderliggende grondlae, waardeur die grond afgespoel is deur die reën, totdat 'n tregtervormige depressie gevorm is. Later spoel meer reën meer grond af en die gat aan die onderkant word so te sê toegestop en die depressie begin water hou. **Maar dit hou net dit wat daarin gesit is.** Selfs dit verdamp stadig deur die hitte van die son, of word groen en stinkend. Niemand sou daaraan dink om sulke water te gebruik nie, en selfs die teenwoordigheid van die sinkgat op 'n plaas kan 'n bron van siektes word.

Die kerk het vandag baie sulke Christene. Die enigste water wat hulle ooit gehad het, is versamel uit die stortreën wat hulle jare gelede in die kerk gebring het. Selfs dit het stadig verdamp en al hoe minder geword. Wat 'n lewe om te leef! Wanneer die Lewende Fontein van die water van die lewe vars en vry vloei en tot hul voordeel, dan hoop ek dat hulle wil was en drink en lewe. God het elke dag vars water uit die Rots vir elkeen van ons. Toe Israel in die woestyn was, het God hulle elke dag met manna uit die hemel gevoed. Dit was om te wys hoe Hy altyd Sy kinders wil voed. Christus het gesê: “Ek is daardie brood wat uit die hemel neergedaal het.”

Jy sal onthou dat hierdie brood nie oornag sou hou nie; dit het vol wurms geword. Hoekom was dit so? God kon dit 'n week laat hou het. Trouens, dit wat op Vrydag gekom het, het tydens die Sabbat gehou; maar dit wat op enige ander dag gekom het, sou nie eers oornag hou nie. Dit wys duidelik dat God probeer het om ons almal 'n les te leer. Dit is dat **God elke dag vars brood vir ons het**. Hy wil nie hê ons moet die ou brood van gister eet nie. Tog probeer duisende mense leef en probeer selfs ander voed met brood wat veertig jaar gelede gekom het. Geen wonder dit is muf nie.

Waarom het Jesus ons geleer om te bid: “Gee ons **vandag ons daaglikse brood**”? Waarom nie bid: “Gee ons vandag brood vir 'n week” nie? Omdat Jesus geweet het dat ons die brood sou vertrou en die brood sou aanbid in plaas van die gewer. Hy het geweet dat ons selfs voor die week verby was, sou vergeet dat Hy dit vir ons gegee het en sou dink dat ons dit self verdien het. Ag nee! Die gebed van geloof is soos die Meester geleer het.: “Gee ons vandag ons **daaglikse brood**.” As ons glo dat Hy vandag in ons behoeftes voorsien, en as ons Hom vandag werklik vertrou, sal ons ons nie oor môre bekommer nie. Hy kan ons môre ook voed. Dit is nou “daaglikse brood” soos van ouds, elke dag vars brood uit die hemel.

Baie mense het van God teruggeval en bekommerd geraak dat hulle tans nie genoeg krag het om die sewe laaste plae te

weerstaan nie. Jy het geen belofte van krag of brood vir môre nie. “Soos jou **dae**, so sal jou sterkte wees.” “Moet julle daarom nie oor môre bekommer nie. Môre sal sy eie bekommernisse bring. Vandag se moeilikhede is vir een dag heeltemal genoeg.”¹² God gee ons elke dag brood uit die hemel en water uit die Rots, en mag ons daaglik met Hom wandel en nie sinkgat-Christene wees nie.

Put- Christene

In die ou dae, om goeie, helder water te bekom, is 'n gat in die grond gegrawe totdat 'n aar water uit 'n ondergrondse fontein getap is. Dan is dit met klip of bakstene toegebou en 'n randsteen daarom gebou, en 'n skepwiel of wind-as is ingerig om die water te trek. Hoe koel en soet en verfrissend het die water uit “die ou eikehoutemmer” gesmaak.

Die enigste probleem met hierdie put was dat dit grootliks afhanklik was van die plaaslike reënbuie wat uit die sekondêre kringloop gekom het. As dit elke nou en dan gereën het, was die water in die put diep en helder en soet, maar as die reënbuie vir 'n maand of ses weke weggebly het, het die water begin laag word en troebel geword, en kort voor lank het die put opgedroog.

Dit is duidelik dat baie Christene so is. As hulle die voorreg het om gereelde Sabbatbyeenkomste of herlewingsdienste by te woon met baie “bome van geregtigheid” deurdring deur stortreëns van seëninge, het hierdie Christene water in hul putte, nogal goeie water - water van die lewe. Dikwels is hulle ernstige werkers vir 'n tyd en verheug hulle hul daarin om die lewende water aan ander wat dors is, te gee. O ja, hulle is ver voor die sinkgat-tipe, maar steeds is hulle slegs in die sekondêre kringloop en heeltemal afhanklik van die plaaslike stortreën van seëninge wat van die bome van geregtigheid kom.

12 Matthéüs 6:34. NLV.

Indien hulle om enige rede die assosiasie met ander Christene ontsê word, verloor hulle gou hul entoesiasme en word die water laag, en dan troebel, gemeng met allerhande wêreldse sediment, en gou word hul put droog. O vriende, weet julle nie dat God iets veel beters as dit vir julle het nie?

Artesiese Christene

Onder die aarde se oppervlak is daar verskillende lae rotse wat bo mekaar gerangskik is en dikwels honderde kilometers ver ononderbroke loop. Sommige van hierdie lae is waterdeurlaatbaar, en sommige is ondeurdringbaar. Op party plekke is daar 'n deurlaatbare laag tussen twee ondeurdringbare lae; en hierdie sal honderde kilometers ver strek en opwaarts in berge buig wat te ver weg is vir ons om te sien. Daar, in die boonste ondeurdringbare laag, is wat geoloë 'n "breuk" noem, sodat die water van 'n helder bergmeer deur daardie boonste laag afloop en dan deur die deurlaatbare laag, tussen die twee ondeurdringbare lae, wat 'n konstante waterdruk skep oor die honderde kilometers wat hierdie lae strek.

Dan word 'n gat duisende voete diep geboor, na en deur die boonste ondeurdringbare laag, en tap daardie druk. Die water vloei helder, koel en konstant op. Dit is nie in die minste afhanklik van plaaslike reën nie, en langdurige plaaslike droogte het geen effek daarop nie. Dit kom van die onuitputlike fonteine daarbo in die onsigbare heuwels van God.

Verwys na die teks aan die begin van hierdie hoofstuk waar Jesus met die vrou by die put praat. Hy sou haar **lewende water** gee, en hy wat van hierdie water drink, sal **nooit dors** kry nie. Liewe leser, dit is 'n vloeiende put. Dit is 'n artesiese Christen. Geen modderige water meer, geen droë tye meer, geen verskriklike dors en onvervulde verlangens meer nie.

“Hulle sal oorfloedig versadig word met die vettigheid van u huis; en u sal hulle laat drink uit die rivier van u vreugde, want by U is die fontein van die lewe.” Dit is groei in die primêre kring. Geniet die herlewingsdienste, geniet julle eie byeenkomste, ja, meer as ooit tevore. **Maar ons is nie van hulle afhanklik nie**, ook nie op die plaaslike storteënie, want ons het die onuitputlike fontein in die onsigbare heuwels van God getap. Jesus het gesê dit is vir ons hier moontlik, en is dit nie die moeite werd nie?

Jare gelede het ek, wat destyds die groot Amerikaanse woestyn was, oorgesteek. Baie daarvan is nou vrugbare, bewerkbare grond. Al wat dit nodig gehad het, was die water van die lewe. Maar toe het ons honderde kilometers gery met niks anders as blou lug bo ons kop nie, en sand en 'n bietjie saliebos, en nou en dan 'n haas daaronder. Na wat soos eindelose ure gelyk het, het ons in 'n klein dorpie met die naam Humbolt aangekom. Wat 'n transformasie! Oral was skoonheid en blomme en groenigheid. Ek het tot die gevolgtrekking gekom dat die woestyn verby was. Nadat ons net 'n paar minute oorgestaan het, het die trein vertrek, en ons was weer in die woestyn. Ek het gevra wat die oorsaak van al die skoonheid en groei in die hart van die woestyn was en is meegedeel, “Hulle het een van daardie **vloeïende putte** daar.” Sou jy nie daarvan hou om in die woestyn en die puin van die lewe in te gaan en groeiende groenigheid en skoonheid rondom jou te sien uitspruit nie? Met die land voor jou soos 'n wildernis en ná jou soos die tuin van die Here? “My siel verlang, ja, smag na die voorhowe van die Here; my hart en my vlees jubel uit tot die lewende God. Selfs vind die mossie 'n huis en die swaweltjie 'n nes vir haar, waar sy haar kleintjies neerlê, naamlik u altare, Here van die leëskare, my Koning en my God!”

Die siel, sonder God, is soos 'n mossie alleen, sonder 'n maat en sonder 'n huis; dit is soos 'n swaeltjie sonder 'n nes of plek vir haar kleintjies, maar wanneer die siel God vind en in die primêre kringloop van seëninge kom, dan “het die mossie 'n huis vir haarself

gevind en die swaeltjie 'n nes waar sy haar kleintjies kan neerlê.”

“Geseënd is die wat in u huis WOON; hulle sal U nog loof. Geseënd is die man wie se krag in jou is; in wie se hart hulle weë is. Wat **deur die dal van Baca trek**, maak dit 'n **put**; [die oorspronklike woord is fontein] die reën vul ook die poele. Hulle gaan van krag tot krag, elkeen van hulle in Sion verskyn voor God.”¹³

Die woord “Baca” beteken “droë vallei van geweën.” Die Targum gee dit Ge-Hinnom of Gehenna weer, die woord wat vertaal word as “hel.” Die Skrif blyk dus te sê dat geen plek in die heelal so sleg kan wees dat die mens wat God self ken, indien hy gedwing word om na daardie plek te gaan, God se Gees daarheen kan neem; en hierdie Gees sal hom nie net pragtig hou nie, maar sal oorloop in geestelike lewe en seën rondom hom. Soos Whittier sê: “Liewer ‘n brand-ommuurde hel met U as die Paradys met goue poorte sonder U.”

Wat 'n beeld van die man wat God self ken en in God sy siel se tuiste, werkplek en rusplek gevind het. Soos Jesus gesê het: “Riviere van lewende water sal uit hom vloei ... en hy sal nooit weer dors kry nie, maar die water wat Ek hom sal gee, sal **in hom** 'n fontein van water wees wat opspring tot in die **ewige lewe**.”

Nog 'n Skrifgedeelte, die klimaks van al hierdie wonderlike waarheid van die Rivier van God:

“My susterbruid is '**n geslote tuin, 'n geslote bron, 'n verseëelde fontein**.’”¹⁴

Waarom het God daardie tuin toegemaak? Waarom het Hy die bron toegemaak en die fontein verseël? Toe kom die gedagte by my op: Wat gebeur met 'n tuin sonder omheining, met 'n fontein waarvan die water oop en onbeskermd is?

13 Psalm 84:3-7. CAB23.

14 Hooglied 4:12.

Jy kan nie vir God sê: “Ek kan nie geurige, pragtige plante in my geestelike tuin hê nie, want mense sal dit vertrap en bederf.” Jy kan nie vir Hom sê: “Ek kan nie soet water in my hart se fontein hê nie, want bese mense kom in en besoedel dit.” Nee, want God het belowe om die tuin toe te maak en die fontein te verseël. Hy sê: “Ek sal dit elke oomblik bewaak; Ek sal dit dag en nag bewaak, sodat niemand dit skade aandoen nie.” En “Hy wat Israel bewaak, sal nie sluimer of slaap nie.”

Kom ons lees die dertiende vers van die vierde hoofstuk van Hooglied van Salomo: “U spruite is 'n park van granate met kostelike vrugte, henna-blomme met nardus, nardus en saffraan, kalmoes en kaneel, met allerhande wierookstruik, mirre en alewee, met allerhande kostelike speserye. U is 'n fontein van die tuine, 'n put met lewende water wat van die Líbanon afvloeit.”

Is dit nie 'n wonderlike beeld van die siel wat deur God self gered en natgemaak en geurig en pragtig gemaak is nie? Elke plant wat genoem word, is 'n geurige plant, en asof dit nie genoeg is nie, voeg dit “allerhande kostelike speserye” by. O vriende, laat ons hoop en bid dat ons lewens so pragtig en geurig gemaak mag word.

Jy vra: “As dit alles toegesluit en verseël is, wat sal die geur dan baat?” Luister nou na die laaste vers van hierdie vierde hoofstuk: “Word wakker, noordewind, en kom, suidewind, **deurwaai my tuin, laat sy balsemgeure uitvloei!**” Die wind sowel as die water is 'n simbool van die Gees. Die oorspronklike woorde vir “wind” en “gees” is dieselfde.

Wat 'n wonderlike verlossing! God, deur Christus deur die Heilige Gees, stuur vir ons die lewende water uit Sy eie groot hart van liefde. Hy vind ons droog en dood, deel van die woestynwêreld. Hy red ons en laat ons groei tot 'n pragtige lewende tuin gevul met allerhande geurige blomme en vrugte; Hy omhein ons en sorg vir ons en maak ons eie harte fonteine van dieselfde soet water wat uit Sy troon vloei, en dan, nadat Hy ons so mooi en geurig gemaak het, blaas Hy oor ons deur Sy Gees, sodat die geur en die skoonheid na

ander kan uitvloei. Sekerlik sal ons hierna altyd Christus bely en sê: “Nie aan ons nie, nie aan ons nie, o Here, maar aan u eie Naam kom die eer toe.”

Die water van die lewe is dus die uitvloeiende, uitreikende hart van God, deur Christus, deur die alomteenwoordige Heilige Gees, wat toegang soek tot elke siel. “Elkeen wat wil, mag kom en die water van die lewe neem, verniet.” En waar 'n siel ook al verlossing ontvang van die wonderlike invloei van hierdie water van die lewe en van liefde en van krag wat van God vloei, word daardie siel self 'n fontein, wat uitvloei met dieselfde reddende, liefdevolle, lewegewende water.

Deur onself te kruisig met Christus word ons gebroke en leeggemaak van self, sodat die opstandingslewe en krag, die lewende water, ons kan vul en oorstrom en uit ons kan uitvloei na die woestynwêreld rondom ons.

*“Leeggemaak, sodat Hy my
kan vul waar ek in Sy diens gaan;
Gebroke, sodat Sy liefde vry
deur my kan voortbestaan.”*

*“Hy wat 'n boom plant, is 'n dienaar van
God; Hy betoon guns vir baie geslagte, en
gesigte wat hy nie gesien het nie, sal hom
seën.”*

—Van Dyke.

I V

Die Boom van die Lewe

“Terwyl ek teruggaan, kyk, toe het ek aan die kant van die stroom 'n menigte bome gesien, aan altwee kante.”

“En by die stroom sal aan altwee kante allerhande bome groei om van te eet, waarvan die blare nie sal verdor en die vrugte nie sal opraak nie; elke maand sal hulle nuwe vrugte dra; want die waters waar hulle aan staan — uit die heiligdom stroom hulle; en hulle vrugte sal wees om te eet en hulle blare om te genees.”—Eségiël 47:7,12.

“WELGELUKSALIG is die man wat nie wandel in die raad van die goddelose en nie staan op die weg van die sondaars en nie sit in die kring van die spotters nie; maar sy behae is in die wet van die Here, en hy oordink sy wet dag en nag. En hy sal wees soos 'n boom wat geplant is by waterstrome, wat sy vrugte gee op sy tyd en waarvan die blare nie verwelk nie; en alles wat hy doen, voer hy voorspoedig uit. So is die goddelose mense nie, maar soos kaf wat die wind verstrooi.”—Psalm 1:1-4.

“So sê die Here: Vervloek is die man wat op die mens vertrou en vlees sy arm maak, terwyl sy hart van die Here afwyk. En hy sal wees soos 'n kaal bos in die wildernis, en hy sal nie sien as die goeie kom nie, maar dor plekke in die woestyn bewoon, 'n brakkerige en onbewoonde land.”—Jeremia 17:5,6.

“Geseënd is die man wat op die Here vertrou, en wie se vertroue die Here is. Want hy sal wees soos 'n boom wat by die water geplant is en sy wortels uitskiet by die stroom en nie vrees as daar hitte kom nie, maar sy blad bly groen; en in 'n jaar van droogte is hy nie besorg nie en hou nie op om vrugte te dra nie.”—Jeremia 17:7,8.

I V

Die Boom van die Lewe

IER praat Esegël van 'n “menigte bome,” en “allerhande bome om van te eet,” wat langs die oewer van die rivier groei. As die rivier 'n rivier van geestelike lewe en krag is, wat niks anders is as die gegewe lewe van God in Christus nie, wat is hierdie bome dan wat in hierdie water gewortel is, en wat deur sy lewe leef? Die antwoord is eenvoudig. Die bome wat in die water gewortel is, is Christene wat in die “primêre kringloop” is, wat God self ken, en wat hul geestelike lewe deur Sy lewe leef.

In die opgetekende woorde van Jesus het ons nog 'n figuur wat nou hiermee verband hou, wat dieselfde waarheid leer. “Ek is die wingerdstok, julle is die lote; wie in My bly en Ek in hom, hy dra veel vrug; **want sonder My kan julle niks doen nie.**” Ons moet gewortel wees in die goddelik-gegewe lewe en daarin bly, of liever in Hom, sodat Sy lewe deur ons vloei; slegs so kan ons geestelik leef en vrugte dra. Hierdie figuur gaan deur die hele Bybel en leer altyd dieselfde groot waarheid.

Ons vind dit in die eerste Psalm: “**Welgeluksalig** is die man wat nie wandel in die raad van die goddelose nie... Hy sal wees soos 'n **boom** wat geplant is,...wat sy vrugte gee op sy tyd.” Die

profeet Jeremia is selfs meer eksplisiet: “**Vervloek** is die man wat op die **mens** vertrou.” Dit beteken nie bloot die man wat op die mens vertrou vir tydelike behoeftes nie, maar dit beteken die man wat slegs in die “sekondêre kringloop” is, en wat dus **slegs op die mens** vertrou vir geestelike behoeftes. Dinge mag dalk vir 'n tyd goed gaan met hom, maar daar sal sekerlik 'n droë tyd kom wanneer alle menslike hulp hom in die steek laat.

Let nou op na die kontras: “**Geseënd** is die man wat op die **Here** vertrou, en wie se **vertroue** die **Here** is.” Hy sal wees soos 'n boom wat by die water geplant is, wat, wanneer die hitte kom, nie sal verdroog nie, en in droogte sal hy nie ophou om vrugte te dra nie. Wat 'n wonderlike beskrywing van die man wat gewortel is in die rivier van die lewe wat uit die troon van God vloei. Vir hom is daar geen droë tyd nie. Selfs in die jaar van “droogte”, wanneer alles vir ander verdor en sterf, hoef hy nie eers spaarsamig te wees met die watervoorraad nie. Watter oorfloed van seëninge!

Eenkeer was ek op die hoogste voetheuvel in die hele Rocky Mountain bergstreek, gedurende die droë seisoen. Die grootste gedeelte van die prairies was geel en verskroei, maar jy kon die besproeiingskanale so ver as wat die oog kon sien, aan die groenigheid langs hul oevers, uitken. Net so kan selfs die wêreld die Christen wat werklik in God gewortel is, volg. Jesaja noem sulke Christene “bome [terebinte] van geregtigheid, die **planting van die Here**, tot Sy verheerliking.”

Deur die hele Bybel word **geregtigheid** en **lewe** met mekaar verbind, net soos **sonde** en **dood**. Hulle is verwant as oorsaak en gevolg en is amper uitruilbare terme. As 'n Christen, gewortel in die fontein van onuitputlike water, 'n boom van geregtigheid is, is hy ook 'n **boom** van die **lewe**. Salomo sê vir ons, “Die vrug van die regverdige is 'n **boom** van die **lewe**.” Nou het God bepaal dat elke lewende wese op elke vlak vrugte sal dra “volgens sy soort.” As die vrugte van die regverdige dus 'n boom van die lewe is, is die regverdige

man, self, 'n boom van die lewe om sulke vrugte te dra.

Die veelseggendheid van hierdie simbool

God se beeld van die ware mens, die Christusmens, is nie 'n “geknakte riet” wat nie alleen kan staan nie; nie 'n “riet wat deur die wind beweeg word” en aan elke asemteug van versoeking swig nie; maar 'n groot, pragtige boom, met wortels wat diep in die ondergrond van waarheid reik totdat hulle die ewige waters vind; en takke wat wyd sprei om die geesasem van die briesies te voel, 'n boom wat bewe met lewe in elke takkie en blaar terwyl hy die storms weerstaan en homself voorberei om ongedeerd te staan selfs teen die swaai van die storm. Sou so 'n man soos hierdie nie daardie “edelste werk van God” wees nie?

Maar die **ondergang** van so 'n boom is bloot 'n **hoop as**. Hoeveel manne is daar wie se lewens mislukking is en wat die ondergang is van wat groots en pragtig moes gewees het, gebind en gevange gehou deur 'n bese oorerwing en bese gewoontes. Die gees soek soms tevergeefs om die bande te breek en tot die hoogste hoogtes te styg, maar hulle is in werklikheid **hope as**, terwyl God bedoel het dat hulle pragtige bome moes wees.

“Die Gees van die Here God is op My, omdat die Here My gesalf het om vrylating aan die gevangenes te verkondig en aan almal wat so is, te sê: God sal julle steeds **sieraad** gee vir die **as**, sodat julle bome van geregtigheid genoem kan word, die planting van die Here, sodat Hy verheerlik kan word.” Is dit nie inderdaad die evangelie, die vreugdevolle nuus, die “goeie tyding” om “die gebrokenes van hart te verbind” en “om al die treurendes te troos” en om aan hulle “vreugde-olie vir treurigheid, ‘n gewaad van lof vir ‘n verslae gees” te gee?¹⁵

15 Jesaja 61:1-3.

Die blare is die longe van die boom. Op die boonste oppervlak van die blaar is die selle kompak gerangskik sodat die son nie te maklik en vinnig die vog kan verdamp en die blaar kan laat verwelk nie. Maar aan die onderkant is die selle losweg teen mekaar gegooi, en daar is miljoene klein openinge of asemhalingsporieë waardeur die lug vrylik binnedring en tussen hierdie selle sirkuleer.

In 'n vorige hoofstuk het ons opgemerk hoe die wortels van 'n boom verdeel en onderverdeel in miljoene worteltjies wat eindig in klein lewende mikroskopiese sponsies om die vog op te neem. Dit is hierdie lewende water, die simbool van die Gees, wat so deur hierdie worteltjies opgeneem word, wat die boom in staat stel om al die elemente wat **nodig** is vir **sy groei**, uit die **grond** en uit die **lug toe te eien** vir sy groei. Solank die boom aanhou leef, vyftig, honderd, of, in die geval van die reuse-Sequoia, etlike duisende jare, verhoog dit voortdurend hierdie krag van **toe-eiening**, beide van die aarde en van die lug. Elke seisoen sprei dit sy wortels 'n bietjie wyer uit en stoot hulle 'n bietjie dieper in die klam aarde in. Elke jaar groei die takke 'n bietjie langer en die blare neem in getal toe, en bied dus 'n meer absorberende oppervlak aan die lug, wat dwarsdeur die Bybel ook 'n simbool van die Gees is. In plaas daarvan om maklik bevredig te word, lyk dit asof die boom, eie aan die lewende wese wat dit is, al hoe meer sy algehele afhanklikheid van die lug en die water besef, en met toenemende gretigheid, beide boontoe en ondertoe, uitreik na hierdie twee elemente van die lewe, beide simbole van die goddelike Gees.

En wat is die gevolg vir die boom? Dit hou aan groei solank dit aanhou leef. Elke jaar groei dit verder as die vorige jaar. Kap enige gesonde boom af, maak nie saak hoe groot of hoe oud nie, en jy sal vind dat die konsentriese sirkels wat elke jaar se groei wys, nie in dikte afgeneem het soos die boom groter geword het nie, en soos hulle in lengte toegeneem het met die toenemende omtrek van die boom, beteken dit dat die boom elke jaar van sy lewe 'n groter en steeds groter mate van groei getoon het.

Wat 'n wonderlike les is hier vir Christene! Die kerk is vol van diegene wat jare gelede berou getoon het en vergifnis ontvang het en by die vergadering van gelowiges aangesluit het, en wat sedertdien gevoel het dat dit al was wat nodig was, en dat hulle deurkaartjies na glorie gehad het. Hulle het **begin leef** en **begin groei** en toe opgehou, en was sedertdien 'n dooie gewig op die ware kerk van God. Ander het die ontoereikendheid van so 'n beperkte ervaring van regverdige bekering en vergifnis gevoel, en hulle soek na 'n tweede seën, wat hulle heiligmaking noem, en verwag dat dit oombliklik sal wees, soos die ervaring van vergifnis.

Ek sou niks teen 'n **tweede seën** of 'n **twee-en-dertigste seën** sê nie, maar aangesien ons bome van geregtigheid sou wees, waarom kan ons nie die les van die boom leer nie? Sê die Meester nie vir ons: “Geseënd is hulle wat honger en dors na geregtigheid” nie? Waarom besef ons nie voortdurend meer en meer ons behoefte aan God nie en reik ons nie met steeds toenemende gretigheid dieper en hoër en wyer na die toe-eienende arms van ons geloof vir die Heilige Gees se seëninge nie? As ons dit doen, sal ons ook, soos die boom, aanhou groei; en aangesien God oneindig is, en daar geen beperkings aan Hom is nie, en geen beperkings aan die mens se moontlikhede in Hom nie, sal hierdie groei wat hier met die ewige lewe begin, oorgaan na die ewige eeue.

Dit is hierdie water van die lewe wat elke ervaring van die boom, in 'n seën verander. Hier is twee bome, een aan die regterkant en een aan die linkerkant. Jy mag dalk aan hulle dink as esdoringbome. Alles wat na die boom aan die linkerkant kom, lyk asof dit saamwerk ten kwade. Die reën laat dit verrot, die son laat dit verdor en droog dit uit, en die winde breek dit af en laat dit in puin.

Maar die boom aan die regterkant is heeltemal anders. Die reën verfris dit en laat dit vinniger groei; die son verwarm dit tot 'n nuwe en meer kragtige lewe; selfs die storms lyk asof hulle die vesel van die takke en die stam toets en versterk en veroorsaak dat

die wortels wyer versprei om die boom te stut en dieper in die grond in te reik totdat hulle tot die ewige bronne van vog en lewe indring.

Waarom werk dieselfde dinge wat vir een boom ten kwade werk, almal ten goede vir die ander? Wat is die wesenlike verskil tussen hierdie twee esdoringsbome? Die een aan die regterkant het die water van die lewe daarin en is lewend; terwyl die een aan die linkerkant dood is. Dit is hierdie lewe wat alles wat 'n vloek vir die een boom is, in 'n seën vir die ander verander.

Hier is twee individue in teenstelling, die uiterstes van hul soort. Een noem ons 'n misantroop, 'n menshater. Hy verdink almal, wantrou hulle, en sou ongetwyfeld die Here kritiseer en veroordeel as Hy vandag hier was. Die ander noem ons 'n filantroop, 'n liefhebber van die mensdom, wat geen kwaade gedagtes koester nie en die goeie in almal raaksien. Almal wat in droefheid verkeer, hou daarvan om so 'n persoon op te soek, want hulle sal sekerlik simpatie en hulp ontvang. Nie een van hierdie persone het maklike paaie voor hom gehad nie. Beide het plesier en pyn, vreugde en hartseer gehad, materiaal waaruit karakters gebou word. Waarom is die resultate so verskillende in die twee?

Dit is dieselfde as dié van die twee bome. Een van hulle was gewortel in Christus, die lewende water, en het die geestelike lewe van God in die lewe gewortel gehad sodat dit elke vloek in 'n seën omskep het en “alles ten goede laat meewerk het.” Die ander een, wat hierdie lewe kortgekom het, het gevind dat alles teen hom werk. Onder dieselfde ervarings van beproewing en teleurstelling het hy krities en wantrouig teenoor die hele mensdom gestaan. Daarenteen is die transformerende, verheerlikende krag van die goddelike lewe in die siel, inderdaad wonderlik!

Weereens eien die boom nie al hierdie elemente selfsugtig uit die grond en lug toe en leef net vir homself nie. Ons het reeds gesien hoe die blare van 'n boom vog in die lug uitlaat wat oor en oor in stortreën van seëninge neerdaal.

Ons wil ook onthou dat ons 'n vrugteboom oorweeg, een wat

nie deur droogte beïnvloed word nie, maar elke maand vrugte dra, 'n voortdurende kringloop van skoonheid, frisheid en vrug. Ons Vader het die prag van die bloeisel vir die oog gemaak, die geur van die bloeisel vir ons reuksintuig, en die soet vrugte om die smaak te prikkel. Ons kan sekerlik sien dat dit Sy liefde was wat al hierdie dinge gemaak en bymekaar gebring het om Sy kinders plesier te gee. Wat 'n liefdesverhaal oor ons Vader is 'n pragtige vrugteboom nie!

En so is dit met Christene wat werklik “bome van geregtigheid” is; hulle eien nie die geestelike gawes van God selfsugtig toe en leef vir hulleself nie, hetsy vir die hier en nou, of vir die hiernamaals. Hulle lewens is geurige, vrugdraende lewens wat die aarde verheerlik en alles rondom hulle beter en gelukkiger maak. Voortdurend, hoewel miskien onbewustelik, gee hulle aan almal nuwe openbarings van die Vader se liefde.

*“Liewe Heer en Meester van ons almal,
Wat ook al ons teken of naam,
Ons ken u heerskappy,
ons hoor u roepstem,
ons toets ons lewens volgens U maat.”*

—Oorsponklike Engelse gedig deur Whittier.

V

Eenheid van die Lewe

“In die middel van sy straat en weerskante van die rivier was die boom van die lewe wat twaalf maal vrugte dra en elke maand sy vrugte gee, en die blare van die boom is tot genesing van die nasies.”—Openbaring 22:2.

“Want net soos die liggaam een is en baie lede het, en al die lede van die een liggaam, al is hulle baie, een liggaam is, SO OOK CHRISTUS. Want ons is almal ook deur een Gees gedoop tot een liggaam, of ons Jode of Grieke is, slawe of vrymanne; en ons is almal van een Gees deurdronge.”—1 Korinthiërs 12:12,13.

“Om hierdie rede buig ek my knieë voor die Vader van onse Here Jesus Christus, van wie elke geslag in die hemele en op die aarde sy naam ontvang.—Efésiërs 3:14,15.

“Sodat Hy in die bedeling van die volheid van tye alle dinge in Christus kan versamel, wat in die hemele sowel as wat op die aarde is; selfs in hom:”—Efésiërs 1:10. CAB23

“Heilig hulle in u waarheid; u woord is die waarheid.... Maar Ek bid nie vir hulle alleen nie, maar ook vir die wat deur hulle woord in My sal glo — dat almal een mag wees net soos U, Vader, in My en Ek in U; dat hulle ook in Ons een mag wees, sodat die wêreld kan glo dat U My gestuur het.”
—Johannes 17:17,20,21.

V

Eenheid van die Lewe

NS WIL die betekenis van die verandering van getal vanaf die meervoud van Esegiël se “menigte bome” en “allerhande bome om van te eet” na die enkelvoud van Johannes se beskrywing in Openbaring van “die boom van die lewe aan weerskante van die rivier” oorweeg. In 'n sekere sin is die Bybel 'n progressiewe openbaring. Daardie laaste heilige aand in die bovertrek het Jesus vir Sy dissipels gesê: “Ek het baie dinge om aan julle te sê, maar julle kan dit nou nie dra nie.” Maar Hy het bygevoeg: “Ek sal julle die Gees van die waarheid gee, en wanneer Hy kom, sal Hy julle in die hele waarheid lei, want Hy sal neem uit die dinge van My, en dit aan julle verkondig.”

Dit is 'n openbaring van God se voortdurende houding teenoor ons. Hy het altyd baie dinge om vir ons te sê, wat ons, in ons engheid en onverdraagsaamheid, nog nie kan dra nie. Slegs wanneer ons dit kan dra, openbaar Sy Heilige Gees dit aan ons. Dit is die rede waarom die Bybel 'n progressiewe ontvouing is van “die verborgenheid van Christus, wat vir eeue lank verswyg is, maar nou geopenbaar is en deur die profetiese Skrifte bekend gemaak is ... soos dit nou aan sy heilige apostels en profete deur die Gees geopenbaar is nie.”

Lank na Esegiël en voordat Johannes die Openbaring geskryf het, het Paulus vir ons die wonderlike woorde van my teks gegee: “Want soos die liggaam een is... so is Christus ook... Om hierdie rede buig ek my knieë voor die Vader van onse Here Jesus Christus, van wie elke *geslag* [KJV: *family*] in die hemele en op die aarde sy naam ontvang.” Dink daaraan, een familie in die hemel en op die aarde. En sodat daar geen twyfel oor hierdie gedagte kan wees nie, sê hy op 'n ander plek dat ons in eenheid saamgevoeg sal word. Jesus het ook eers vir die dissipels gebed en ook vir ons almal, wanneer Hy sê: “Heilig hulle in u waarheid... **sodat hulle almal een kan wees... sodat hulle almal een in Ons kan wees.**”

Na hierdie wonderlike gebed van Christus, en nadat Paulus baie lede gesien het wat deur **een Gees verenig is, tot een liggaam**, is dit wonderbaarlik dat Johannes, die geliefde dissipel, die een wat die diepste van die liefdesgees van die Meester gedrink het, die “menigte bome” van Esegiël sou sien, verenig deur die gemeenskaplike lewe van die lewende water wat deur hulle almal vloei, in die boom van die lewe, die wonderlike goddelike organisme van die ware kerk van die lewende God.

In die banyan boom van Indië het ons in die natuur 'n perfekte illustrasie van hierdie Bybelse figuur van baie bome in een. Die Standard Dictionary, twintigste-eeuse uitgawe, beskryf hierdie boom soos volg: “'n Oos-Indiese boom wat wortels van sy takke afstuur wat uiteindelik ontwikkel in bykomende stamme, wat 'n groep of bos van aaneengeslote stamme produseer wat dikwels etlike akkers beslaan,”

“Geboë soos die banyan oor sy pilare.”

Wat 'n prentjie is dit van die kerk van Christus soos Hy dit in hierdie tyd bedoel het! Jesus, toe Hy hier was, was net so afhanklik van God soos ons. Ek hoor Hom sê: “Ek kan uit Myself niks doen nie; die Vader wat in My bly, Hy doen die werke.” Jesus is dus die oorspronklike stam, gewortel in die ewige water; en elke Christen is saam met Hom gewortel in dieselfde bron van lewe, en met Hom

verenig deur dieselfde Gees, deur geloof, tot die eenheid waarvoor Hy gebid het, “dat hulle almal **een mag wees...** dat hulle **in Ons een mag wees.**”

Jesus het een uitdrukking gebruik wat duidelik wys dat Hy dieselfde beeld en illustrasie van Sy kerk in gedagte gehad het, dat Hy gesien het hoe ver die Joodse kerk daarvan was om die beeld te verwesenlik, en dat dit op die punt was om nog verder van God af te wyk totdat die boom geestelik dood en droog sou word. Toe hulle Jesus na die kruisiging lei, het 'n groot menigte mense Hom gevolg, en vroue wat geweene en oor Hom kla, maar Jesus het na hulle gedraai en gesê: “Dogters van Jerusalem, moenie oor My weene nie, maar weene oor julleself en oor julle kinders... Want as hulle dit doen aan die groen hout, wat sal met die droë gebeur!”¹⁶ Dit wil sê, as die kerk hierdie kwaad aan my doen terwyl daar nog van die lewende water van die Heilige Gees daardeur sirkuleer, wat sal dit nie aan julle doen wanneer die Gees heeltemal bedroef is, en die kerk geestelik dood en droog is nie?

Hierdie gebed van Christus vir volmaakte eenheid sal verhoor word. Hierdie droom van Christus sal waar word. Hierdie profesie van die Heilige Gees van die lewende saamgestelde boom, die goddelike organisme van die ware kerk, sal vervul word.

Toe Salomo die tempel gebou het, het die werksmanne na die woude en steengroewe gegaan en balke en klippe uitgekup, so perfek volgens die patroon wat deur die Gees gegee is, dat hulle saamgebring is in die volmaakte struktuur van die voltooide tempel sonder die geluid van byl of hamer of van enige ystergereedskap.

Die menigvuldige sektes van 'n sterk verdeelde Christendom is die woude, en die wêreld self is die steengroef waar die Heilige Gees nou die klippe uitkap vir die geestelike tempel wat Christus bou.

¹⁶ Lukas 23:28-31

Die materiaal wat so voorberei is, soos in die beeld van ouds, sal van sy huidige omgewing geskei word en saamgebring word in die volmaakte geestelike tempel, sodat Christus, wanneer Hy kom, “Hy die gemeente voor Hom kon stel, verheerlik, sonder vlek of rimpel of iets dergeliks; maar dat dit heilig en sonder gebrek sou wees.”

Selfs nou, in al die verskillende sektes, waar jy ook al ware Christene vind, is hulle oneindig meer een met mekaar as met die kerkisme waarvan hulle nou deel vorm. Soos hulle geestelike groei en ontwikkeling voortduur, sal hulle al hoe meer hul skeiding van die bloot menslike besef, en hul eenheid in die goddelike en geestelike kerk.

Die natuur bevat 'n eenheid van lewe by die water, en alle lewe is onmoontlik daarsonder. Wetenskaplikes begin ook die eenheid van alle lewe besef. En as hierdie eenheid van lewe waar is van bome en alle plantegroei, is dit ook waar van die geestelike lewe en die geestelike bome. “Deur een Gees word julle in een liggaam gedoopt.” Paulus sê weer: “Want julle is almal een in Christus Jesus.” En dit is waar net volgens die mate wat ons in Christus is. Die verskillende sektes stel versperrings op wat mense tussen menslike harte opgerig het om iemand te laat voel dat hy minder ons broer is as 'n ander, maar daar is ook die triomfantlike Christus-Gees, wat selfs nou is, wat hulle almal sal oortref en ons ons noodsaaklike eenheid met elke nasie en elke sekte wat die Here werklik ken en liefhet, sal laat besef.

Is dit nie tyd dat ons aan diegene wat die Here liefhet, as Christene, dink as ons volle geestelike broers en susters in Christus Jesus nie? Dit is slegs moontlik in die Gees wanneer ons van vleeslikheid gestroop is. Niks is natuurliker as dat die vleeslike mens sy nasie en sy mense as superieur bo alle ander beskou nie. As ons oë het om te sien, is daar nie so iets soos 'n oninteressante gesig nie. Elke gesig dra sy lewensrekord van vreugde en hartseer, hoop en teleurstelling, komedie en tragedie; maar die rekord is geskryf in

die hiërogliewe van die hart en, in hierdie kommersiële era, word daardie taal 'n onbekende taal.

Jare gelede, regoor Assirië en Babilonië, was daar vreemde kerfwerk op klippe, waarvan geen karakter of letter bekend was nie, en ons geskiedenis van daardie eeue was destyds meestal mities. Max Muller en ander Oriëntaliste het begin met wat 'n metode van wetenskaplike raaiwerk genoem kan word, en hulle het geleidelik die alfabet, daarna die grammatika en die taal self gereproduseer. En uit die vertaling van daardie spykerskrifinskripsies is die geskiedenis van daardie lande herskryf totdat ons baie nader aan hulle blyk te wees, nader as aan baie volke wat slegs 'n paar eeue gelede geleef het. Daar is behoefte aan 'n nuwe Max Muller van die hart om ons te leer om hierdie rekords op die gesigte van die mense rondom ons te verstaan en te interpreteer en ons nader aan mekaar te bring.

'n Deel van die geïnspireerde beskrywing van die afsluiting van hierdie era, net voor ons, is: “Toe het die wat die HERE vrees, met mekaar gespreek; en die HERE het dit opgemerk en gehoor, en daar is ‘n gedenkboek voor sy aangesig geskrywe vir die wat die HERE vrees en sy Naam eer. En hulle sal My tot ‘n eiendom wees, sê die HERE van die leërskaare, op die dag wat Ek skep, en Ek sal met hulle medelyde hê soos ‘n man medelyde het met sy seun wat hom dien.”

Dit beteken dat hulle nie meer vreemdelinge vir mekaar sal wees nie, sodat elkeen sy eie las van beproewing en hartseer sal dra sonder dat die ander dit weet of kan verstaan nie. Die goddelike, verenigende Gees sal hulle nader aan mekaar bring en hul intuïesies so verskerp dat hulle ‘n simpatieke, vertroostende woord op sy tyd kan verstaan en spreek.

*“Daar is 'n plek waar siele ineen kan smelt,
Waar vriend gemeenskap hou met vriend;
Al is hulle ver uitmekaar, ontmoet hulle deur
geloof,
Rondom een gemeenskaplike
genadetroon.”*

V I

Gemeenskap van die Lewe

“Daar is nie meer Jood of Griek nie, daar is nie meer slaaf of vryman nie, daar is nie meer man en vrou nie; want julle is almal een in Christus Jesus.”—Galásiërs 3:28.

“Maar as ons in die lig wandel soos Hy in die lig is, dan het ons gemeenskap met mekaar.”

—1 Johannes 1:7.

VI

Gemeenskap van die Lewe

ET jy al ooit twee bome gesien wat, oorspronklik 'n paar voet uitmekaar, saamgegroeï en een geword het? Elke boom het 'n tak uitgesteek wat nader aan die ander gekom het totdat hulle uiteindelik bymekaargekom het. Terwyl die wind die bome geswaai het, het hulle teen mekaar gevryf en mekaar geïrriteer, en jy kon dalk 'n gekreun, 'n klaende geluid uit hulle gehoor het, maar eendag, toe hulle hard teen mekaar gedruk het, het die sap van die een na die ander oorgegaan, en daar was 'n uitruiling van die lewende vloeistof wat hulle van daardie tyd af saam laat groei het.

So sal dit wees, en die tyd kom binnekort, wanneer God se kinders, reeds gekapte balke en gepoleerde stene deur die werking van Sy Gees, en tog steeds afgesonder deur die verskillende sektes en geloofsbelydenisse, die goddelike Gees sal hoor sê: “Gaan uit haar uit, my volk, sodat julle nie gemeenskap met haar sondes mag hê en van haar plaec ontvang nie.” Dan sal hierdie voorbereide balke en stene, hierdie afgesonderde, gewyde siele, “goed saamgevoeg en gekompakteer deur wat elke gewrig voorsien, gebou word op die fondament van die apostels en profete, Jesus Christus self, die

hoeksteen; in wie die hele gebou, goed saamgevoeg, verrys tot 'n heilige tempel in die Here, in wie ons ook **saam** opgebou sal word tot 'n woning van God deur die Gees.” Die “menigte bome” van Esegïel sal “die boom van die lewe” van Johannes word. “Sodat Hy in die bedeling van die volheid van die tyd **alle dinge in een geheel kan verenig in Christus**, in wie ons ook 'n erfdeel verkry het.”

En sal ons nie almal ernstig tot God bid om die dag te bespoedig wanneer die gebed van Christus vir geestelike eenheid en volmaakte gemeenskap so verhoor kan word nie; wanneer, bo alle draadlose telegrafie en telefonie, alle Gees-onderrigte siele verenig kan word in volmaakte begrip en bewuste eenheid deur die lewende, polsende stroom van die goddelike Gees, totdat hulle “in staat kan wees om saam met al die heiliges te begryp wat die breedte en lengte en diepte en hoogte is; en om die liefde van Christus te ken, wat die kennis oortref, sodat hulle vervul kan word tot al die volheid van God.”

Esegïel sê ook vir ons: “...waarvan die blare nie sal verdor en die vrugte nie sal opraak nie; elke maand sal hulle nuwe vrugte dra; want die waters waar hulle aan staan—uit die heiligdom stroom hulle.”

Johannes sê vir ons: “Die boom van die lewe wat twaalf maal vrugte dra en elke maand sy vrugte gee.” Wat is hierdie vrugte van die boom van die lewe? Ons het gesien dat die water die goddelike Gees en lewe is wat deur God in Christus gegee is. “Hulle het gedrink uit daardie geestelike Rots wat met hulle saamgegaan het, en daardie Rots was Christus.” Ons het gesien dat die bome Christene in die primêre kringloop is, gewortel in Christus en wat leef deur Sy lewe; en ons het ook gesien dat “die boom” hierdie selfde Christene beteken wat deur die Gees verenig is in die een goddelike organisme van die geestelike kerk en almal gewortel is in hierdie selfde lewende water van die Gees.

Dan is die vrugte wat die boom dra “die vrugte van die Gees.” Ons het Christus se eie woorde, “Bly in My, soos Ek in julle. Net

soos die loot geen vrug kan dra van homself as dit nie in die wynstok bly nie, so julle ook nie as julle in My nie bly nie. As iemand **in My nie bly nie**, word hy uitgewerp soos die loot en **verdroog**, en hulle maak dit bymekaar en gooi dit in die vuur, en dit verbrand. Hierin is my Vader verheerlik, **dat julle veel vrug dra; en julle sal my dissipels wees.**¹⁷

Die vrug wat groei as gevolg van die lewe wat deur 'n perske of 'n appelboom stroom, is die natuurlike uitdrukking van die lewe, en word 'n perske of 'n appel genoem. Net so is die vrugte wat groei as gevolg van die goddelike lewe, die goddelike Gees, wat deur ons stroom wat lewende lede van Sy liggaam is – hierdie vrugte is die natuurlike uitdrukking van Sy Gees, en word “die vrugte van die Gees” genoem.

Paulus sê vir ons dat hierdie vrugte is “liefde, blydschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelikheid, goedheid, getrouheid, sagmoedigheid, selfbeheersing; teen sulkes is die wet nie.” Petrus voeg hierby moed, kennis en geduld en voltooi die “twaalf soorte vrugte”, en hierdie laastes, net soos die ander, kan deur die Skrifte getoon word as vrugte van die Gees.

Hoe moeilik sou dit wees om perskes te vervaardig en dit op 'n boom te plaas sodat dit natuurlik lyk en smaak. En tog is dit nie moeilik vir 'n lewende perskeboom, gewortel in die water, om perskes te dra nie. Tog, hoe onmoontlik is dit vir ons om hierdie vrugte van die Gees te vervaardig. Watter wonder dat al **ons** geregtigheid soos “vuil lappe” is in vergelyking met Sy geregtigheid, die “wit klere” en die “bruilofskleed”. Maar as ons in Hom gewortel is en in Hom bly en Sy lewe in ons bly, hoe natuurlik en pragtig vir daardie goddelike lewe in ons om homself in hierdie vrugte van die Gees uit te druk.

Ons kan nie sê dat dit onmoontlik is vir ons om toegewyde lewens te lei en hierdie vrugte van die Gees te dra nie, omdat die tye

17 John 15:4-8.

en ons omgewing ongunstig is.

God is die enigste omgewing wat ons nodig het. Vir Hom wat 'n lewende boom is, gewortel in die ewige fontein van die lewe, sal daar geen droë tyd kom nie, want Hy sal “selfs in 'n jaar van droogte nie besorg wees nie en ook nie ophou om vrugte te dra nie.” Die vrug van enige plant is dit wat, indien geplant, daardie plant sal produseer. Wetenskaplik gesproke is die ware vrug van die appel die saad. Dit is slegs kommersieel dat ons praat van die eetbare deel wat die saad as die vrug bevat. Hierdie vrugte van die Gees, dan, hierdie vrugte van die boom van die lewe, is die sade wat ons saai as ons ander lewende Christene wil kweek. As jy ware Christene wil grootmaak, saai liefde, vreugde, geduld, geloof, moed en vrede.

Jou eie hart mag dalk gekneus en bloei van die ruheid van die wêreld, en jy mag dalk dikwels in die geheim ween, maar die saai van hierdie kosbare sade, wat deur die Gees natgemaak sal word, sal uiteindelik 'n oes bring wat nie net die wêreld sal bly maak nie, maar ook vrede en rus in die hart van die saaier sal bring. “Hy loop aldeur en ween en dra die saadkoring; hy sal sekerlik kom met gejubel en sy gerwe dra.”

Johannes vertel ons ook: “Die blare van die boom is tot genesing van die nasies,” en Esegïël sê: “Die blare was daar om te genees,” of soos die kantlyn lui: “vir kneusplekke en sere.” In die natuurlike wêreld laat die blare van die bome vog uit in die atmosfeer en skep sodoende 'n sekondêre kringloop van die waters, wat baie grond vrugbaar maak wat andersins 'n dorre woestyn is. Net so is die “bome van geregtigheid” in die geestelike wêreld die oorsaak van baie “reënbuie van seëninge” wat God na die bewussyn van baie siele bring wat Hom dalk nooit sal ken nie. Dus is die blare van die boom tot genesing van die nasies.

Toe ek 'n seun in die Granite State (New Hampshire, VSA) was, het ek dikwels kaalvoet tussen die klippe en rotse geloop en kneusplekke en sere aan my voete gekry, en dan het ek blare van 'n plant geneem om die seerplekke te verbind. Die wêreld is vol mense

met seerplekke maar nie almal op hul voete nie, meestal in hul harte, en as ons Christene is, waar ons ook al die seerplek vind, probeer ons dit genees om sodoende “die gebrokenes van hart te verbind en al die treurendes te vertroos.” Hoe moet ons dit doen? Christus was “die Woord van God,” en die Bybel is “die Woord van God.” Christus was die “Woord wat vlees geword het.” Hy was **die** boom van die lewe, en die Bybel is 'n boom van die lewe. Elke belofte van die geseënde Woord is 'n **blaar** van die boom van die lewe.

Net soos Jesus 'n boom van die lewe was toe Hy hier was, en die “Woord vlees geword het” in Sy ervaring, so ook ons, wanneer ons die beloftes van die goddelike Woord in ons eie siel ervaar, word ons “die woord” wat “vlees geword” het en die boom van die lewe. Die kosbare beloftes van God sal dan die genesende blare wees wat aan ons eie lewensboom groei. Dan kan ons na enigiemand gaan met 'n seerplek op sy hart, met sommige van die blare van ons eie lewenservaring, almal gekneus en teer en besig met genesing, en ons sal hom troos met die vertroosting waarmee God ons vertroos het en God vertrou vir die genesende krag van liefde, liefde wat alle grense van geloofsbelydenis of sekte verbreek en alle menslike beperkings oortref, liefde wat nie eers vra wie te blameer is nie, maar slegs wil weet, “Wil jy genees word?” Ons bid God om ons met sulke liefde te vul, want dit is die liefde van God.

*“Dis U wat harte suiwer maak,
die siel ook heilig hou;
Wat nuwe lewe oral stort,
en alles nuut herbou.”*

V I I

Die Reinigende Bloed van Christus

*“die bloed van Jesus Christus, sy Seun,
reinig ons van alle sonde..”—1 Johannes 1:7.*

*“en daar is drie wat getuig op die aarde: die Gees
en die water en die bloed, en die drie is
eenstemmig.”—1 Johannes 5:8.*

V I I

Die Reinigende Bloed van Christus

ONS studie het ons ontdek dat die Bybel inderdaad die Boek van boeke is. As jy die dieptes van filosofie deursoek, die diepste geheime motiewe van menslike aksie verken, is dit hier. Al die transendensie van die filosowe kan dit nie ewenaar nie. As jy na poëtiese uitdrukking soek, watter literatuur kan die Psalms van Dawid, die Boek Job, die Profesie van Jesaja of die Gebed van Habakuk ewenaar of oortref?

As jy geestelike opbouende, transformerende krag begeer, is dit hier – die krag wat die skaapwagter, Dawid, in die soldaat, die musikant, die digter en koning verander het; die krag wat Saulus die onverdraagsame, in Paulus die apostel verander het; die krag wat Jesus, alhoewel in alle opsigte versoek soos ons, in staat gestel het om 'n sondelose lewe te lei, wat Hom die hoogste voorbeeld van volmaaktheid vir alle eeue en alle lande maak.

Ons het ook ontdek hoe onvoldoende en arbitrêr baie van die konsepte is wat algemeen daaroor verkondig word, en in niks is dit meer waar as in die lering van die bloed van Christus nie. Die heidense konsepte wat in die Christendom gebring is tydens die groot afvalligheid in die vroeë eeue van die kerkgeskiedenis, het 'n

heidense konsep van die karakter van God en 'n heidense idee van offerande ingebring, en dit op die offerande aan die kruis toegepas. Dit het die hele idee van versoening en van bemiddeling verderf en getransformeer.

In hierdie transformasie het die wonderlike Skriftuurlike leerstelling van die bloed as die gegewe, geheiligde lewe – 'n leerstelling wat soos 'n skarlakenrooi draad van lig deur die hele Bybel loop – verlore gegaan; en in die plek daarvan het die heidense idee van die letterlike bloed gekom, wat vloei om die toorn van God te bevredig.

In hierdie siening beteken die bloed van Christus die dood van Christus, 'n dood wat noodsaak is deur die eis van die Vader vir die vervulling van die sonde van die mens. Die mens wat sondig verdien die dood. Voordat God hom tot vergifnis en verlossing kon toelaat, word ons meegedeel, moes Sy toorn gestil word, of Sy sin vir geregtigheid moes bevredig word. Christus het dus gesterf, Sy bloed is gestort, **in die plek van die mens**. Almal wat hierdie dood deur geloof as hulle s'n aanvaar, word toegelaat tot vergifnis en dan, deur een of ander goddelike kasuïsme (gewetensleer), word hulle as rein en vry van sonde beskou, of vrygestel van die verdoemenis wat hulle toekom. Sonder aarseling verklaar ons hierdie hele konsep vals, onskriftuurlik en anders as God.

Hoe kon God Sy geregtigheid toon deur die onskuldige vir die skuldiges dood te maak? Dit is geen antwoord om te sê dat Christus gewillig Sy lewe gegee het nie. Deur Sy lewe gewillig op te offer, het Christus getoon dat Hy vry is van die selfsug wat mense laat sondig, en dus was Hy die minste werd om te sterf van al God se skepsels. En hoe meer die liefde van Christus geopenbaar word in Sy bereidwilligheid om te sterf, hoe meer onaantreklik lyk God in die vereiste van so 'n offer.

Ter illustrasie, hier is 'n gesin van twaalf seuns, en almal behalwe een is misdadigers wat verdien om volgens die wet te sterf. Hierdie een is 'n modelburger en het nog altyd 'n liefdevolle, nuttige

lewe gelei. Hy bied homself aan om geëlektrokuteer of gehang te word **in die plek** van sy **elf broers**. Sou enige regter daardie voorstel oorweeg? Natuurlik nie. Maar gestel so 'n regter kon gevind word. Sou die mense van hierdie of enige ander gemeenskap hulle aan so 'n hofverrigting onderwerp? Sou hulle oorweeg dat dit die waardigheid en geregtigheid van die reg en die geregtigheid van die hof bevestig? Nee! Hulle sou dit 'n monsteragtige onreg beskou, wat die hart van elke eerlike man walg.

En tog, juis dit, wat gesonde verstand weet onregverdig en onredelik en teen elke mens se innerlike sin van reg is, vra teologie ons om in te glo as die een ding wat die geregtigheid en die genade van God en van Sy wet en regering verheerlik. Dit is geen wonder dat ongelowiges sulke leringe bespot nie!

In plaas daarvan dat God die mens verdoem omdat hy 'n arbitrêre wet oortree het, en hom dan vry laat gaan omdat Christus die prys betaal het – in plaas hiervan, *indien* die mens homself verdoem en veroordeel het deur homself in stryd te stel met die beginsels van geluk en lewe, en as God, wat die mens in die stroom van sonde sien, terwyl hy hulpeloos na die dood afdaal, in plaas daarvan om 'n prys te eis, indien Hy met Christus verenig het om die nodige offer te bring wat na aan Sy hart lê, en so self die prys betaal het, sodat Hy deur Christus na die gevalle mens uitreik om hom te red van die gevolg van sy eie sonde; dan kan ons waarlik die karakter van God geopenbaar sien, 'n karakter van geregtigheid en van genade en van oneindige, medelydende, Vaderlike liefde. Die hele wet en regering van God word dan verheerlik en staan uit, soos dit inderdaad en in werklikheid is, as 'n wet van liefde en 'n regering van liefde, wat nie op arbitrêre fiat of dekrete rus nie, maar op die ewige en onveranderlike beginsels van geluk en lewe.

In laasgenoemde geval beteken die bloed egter nie die **dood**, 'n **vereiste dood** nie, maar dit beteken **lewe**, 'n lewe wat **gegee** is om in ons lewens te kom en ons van sonde te red en ons na die beeld en gelykenis van God te verander. Sê die teks dat die bloed van

Christus, soos dit tweeduisend jaar gelede gestort is, deur een of ander geheimsinnige, beswerende krag dinge op daardie stadium so verander het dat almal wat in Hom geglo het, of moes glo, en Hom as 'n plaasvervanger aanvaar het, tot vergifnis toegelaat moes word en dan as rein en vry van sonde beskou moes word?

Nie een van die twee opsies nie. Intendeel, hierdie Skrif spreek duidelik van 'n **huidige aktiewe krag wat in die mens werk, onder bepaalde gegewe voorwaardes**, nie om God of Sy houding teenoor die mens te verander nie, maar om die mens en sy houding teenoor God te verander, deur hom van sonde te reinig en hom na die gelykenis van God te transformeer. **“As ons in die lig wandel, soos Hy in die lig is.”** Dit is die gegewe voorwaarde, 'n oorgawe van ons gedagtes en wil aan God, 'n God wat, soos Hy so pas gesê het, “in die lig is,” en in wie “geen duisternis is nie.” As ons aan hierdie voorwaardes voldoen, deur ons gedagtes en ons wil aan God oor te gee, “reinig die bloed van Christus ons van alle sonde,” of nog beter, “is besig om ons te reinig van alle sonde,” en bring ons so in gemeenskap met God en mekaar.

Satan het probeer om daardie werklike, huidige, lewende geestelike feit weg te raap en slegs 'n magiese bekorningsproses te laat, 'n blote rekeningkunde of skuldafskrywing in die plek daarvan.

Wat beteken die bloed? Moenie verkeerd verstaan nie; ons wil hier baie eerbiedig spreek. Daar is geen twyfel oor die uiterste belangrikheid van die bloed van Christus nie. Al die Skrifte stem saam dat daar slegs deur die bloed vergifnis, redding, heiligmaking, verheerliking en volkome verlossing is.

Vra die heldhaftige manne en edel vroue van elke eeu, diegene wie die wêreld nie werd was nie, hoe hulle die bese weerstaan het en bo hul tydgenote uitgestyg het tot hoër hoogtes en glorie van morele en geestelike ontplooiing, en hulle sal sê: “Dit was slegs deur die bloed van Christus.” Vra die man wat jare lank met versoeking geworstel het, gesukkel en misluk het, en in die diepste ontmoediging en neerslagtigheid verval het, maar wat nou vryheid

en vreugde en hoop vir die toekoms gevind het, wat hom tot hierdie wonderlike verandering gebring het, en hy sal vir jou sê: “Dit was die bloed van Christus.”

Vra diegene wat saam met Jesus uit die dood opgewek is en saam met Hom huistoe geneem is as die eerstelinge van die wat ontslaap het, die heilige groep van die onsterflikes, die hemelse lyfwag van die ryk van die mensdom, hoe hulle oor sonde en dood geseëvier het tot die volheid van glorieryke lewe, en hulle sal vir jou sê: “Slegs deur die bloed van Christus.” Vra die laaste groep van die verlostes wat uit elke nasie, stam en taal versamel is, die vraag: Wie en wat het julle huistoe gebring?, en hulle almal sal eendragtig hul krone aan die voete van Christus werp en sê: “U is waardig, want U is geslag en het ons deur u bloed verlos.”

Maar die heiligheid en die belangrikheid van die onderwerp maak dat ons des te meer wil verstaan wat met die “bloed” bedoel word. Daar word geskryf van die ontelbare skare van die verlostes wat “hul klere gewas en wit gemaak het in die bloed van die Lam.” Letterlike bloed sou nie 'n manier wees om enigiets wit te was nie. Boonop weet ons dat dit nie letterlike klere is waarna hier verwys word nie. Dit is 'n beeldspraak, en dit is nie oneerbiedig om te probeer verstaan wat dit is nie.

Die oomblik wat ons ontken dat dit beeldspraak is en die bloed as letterlik beskou, daardie oomblik lokaliseer ons die werking van die bloed op Golgota. Want ons het nie nou die letterlike bloed nie. Die bloed wat op Golgota gestort is, het vergaan, soos ander bloed. Om hierdie moeilikheid te vermy, het die Rooms-Katolieke Kerk die voortdurende offer van die mis van die heidendom toegeëien, waarin haar priesters veronderstel is om, deur middel van 'n Latynse beswering, die liggaam, bloed en goddelikheid van Christus te skep, om dit dus byderhand te hê vir huidige gebruik. Nadat hulle, deur hierdie magiese proses, die liggaam en die bloed geskep het, bring hulle dit as ‘n offer, sodat dit deur middel van 'n ander magiese proses sy werk kan doen.

Enigiemand wat die heidendom ken, sal dadelik die heidense aard en oorsprong van die hele towerproses herken. Protestantisme erken dit wel en verwerp dit. Maar as Protestantisme dit verwerp, as hulle aan die letterlike bloed vashou, het hulle slegs die plaaslike offer. En wanneer ons die offer, en dus die werking van die bloed, lokaliseer, verander ons die hele Bybelse gedagte van verlossing deur die bloed van Christus in 'n arbitrêre konsep wat ook heidens in sy aard en oorsprong is.

As verdoemenis 'n arbitrêre vonnis is wat deur 'n arbitrêre God uitgespreek word, omdat die mens 'n arbitrêre wet oortree het, en as verlossing die mens se ontsnapping aan daardie arbitrêre vonnis beteken, omdat God se toorn gestil is deur die vloeiende bloed van 'n soenoffer, dan is dit duidelik hoe die bloed, ewe skielik, vir die hele wêreld, op Golgota kon bewerkstellig.

Maar dit is nie die verdoemenis of die verlossing wat in die Bybel gegee en geopenbaar word nie. Die nadenkende leser van die Bybel ontdek dat God se wet nie arbitrêr is nie, maar 'n wyse, liefdevolle verklaring van die onderliggende beginsels van geluk en lewe. Deur hierdie wet te oortree, ondanks die onveranderlike liefde van sy Vader-God, het die mens homself onvermydelik verdoem, “en as die sonde tot volle ontwikkeling gekom het, bring dit die dood voort.”

Die verlossing van die Bybel is verlossing van sonde. “Sy naam sal Jesus [Verlosser] genoem word, want Hy sal sy volk **van hulle sondes** verlos.” Die verlossing van sonde is 'n persoonlike, individuele ding, en as die bloed van Christus die middel tot hierdie verlossing is, moet dit alomteenwoordig en voortdurend in sy werking wees; dit moet optree wanneer en waar die man verlossing nodig het. Dit is presies soos die Bybel van die bloed praat, as 'n teenwoordige, aktiewe krag wat in ons werk, onder bepaalde gegewe voorwaardes, wanneer ons Christus deur geloof aanvaar, om ons te reinig van alle sonde en om ons na die goddelike beeld te verander.

*“Nie al die bloed van diere,
Op Joodse altare geslag,
Kon die skuldige gewete vrede
gee, Of die vlek wegwas.*

*“Maar Christus, die hemelse
Lam,
Neem al ons sondes weg;
'n Offer van edeler naam,
En ryker bloed as diere.”*

VIII

Die Bloed Is Die
Lewe

“Want die siel van die vlees is in die bloed, en Ek het dit aan julle op die altaar gegee om vir julle siele versoening te doen; want die bloed bewerk versoening deur die siel.”

“Daarom het Ek aan die kinders van Israel gesê: niemand van julle mag bloed eet nie; Hy moet die bloed daarvan laat uitloop en dit met grond toemaak.”

“Want wat die siel van alle vlees aangaan, sy bloed is met sy siel verbind. Daarom het Ek aan die kinders van Israel gesê: Julle mag die bloed van enige vlees nie eet nie, want die siel van alle vlees is sy bloed; elkeen wat dit eet, moet uitgeroei word.”

—Levitikus 17:11-14.

VIII

Die Bloed Is Die Lewe

IE bloed van Christus is die alomteenwoordige gegewe lewe van Christus. As die wet die wet interpreteer, is dit die betekenis van die bloed dwarsdeur die Ou Testament en in al die offerandes. Die bloed is die lewe. Die eerste verwysing daarna is in Genesis, die negende hoofstuk, die vierde vers: “Net die vleis met sy siel, met sy bloed, mag julle nie eet nie.”

Deur na my tekste te verwys, sal jy sien dat die wet homself interpreteer. Soos die offerande, die persoon verteenwoordig het wat dit gebring het, so het die bloed van die offerande die lewe van die een wat dit geoffer het, verteenwoordig. Of, net soos geen mens homself werklik na God kan bring en homself kan wy nie, maar dit slegs doen wanneer Christus in hom leef en sy lewe beheer deur Sy goddelike inwonende lewe; **so het die bloed van die offerande die bloed van Christus, in die mens, verteenwoordig, wat hom na God bring.**

Die vergieting van die bloed was die lewe wat gegee is. Die gestorte bloed was die **gegewe lewe**. Die gewyde bloed, saam met die vleis, in die “volle brandoffer”, wat op die brandofferaltaar verteer is deur die heilige vuur wat God aangesteek het, wat 'n

lieflike geur vir God was, het die gewyde lewe verteenwoordig, gegee en opgeneem in Sy diens. Om die bloed te eet, het die redding van die lewe of die toeëiening van die lewe vir homself verteenwoordig, en “elkeen wat sy lewe red, sal dit verloor. Elkeen wat die bloed eet, sal sterwe.”

In die Nuwe Testament is dit dieselfde. Toe die soldaat die sy van die gekruisigde Christus aan die kruis deurboor het, het daar twee strome uitgekóm, een van bloed en een van water. Beteken hierdie twee strome die dood om die toorn van God te bevredig of om die prys te betaal wat Hy geëis het? Of beteken hulle die lewe, die **gegewe lewe** van God in Christus? “Want daar is drie wat getuig op die aarde: die Gees en die water en die bloed, en die drie is eenstemmig.” Hier is dan die toets. Beteken hierdie drie, wat almal ooreenkom in een, almal die dood? Of beteken hulle almal die **gegewe lewe**?

Beteken die Gees die dood? Nooit nie. Dit is die bron en essensie van die **lewe**. Die tweede vers in die Bybel vertel ons dat die Gees oor die chaos beweeg het, om te skep en lewend te maak. “U stuur u Gees uit, hulle word geskape; en U maak die gelaat van die aarde nuut.” Jesus het gesê: “Die woorde wat Ek tot julle spreek, is Gees en **lewe**.” Die woord vir Gees in die Nuwe Testament word ook as “lewe” vertaal, maar nooit as die dood of enigiets wat met die dood geassosieer word nie.

Beteken die water die dood, of beteken dit lewe? Regdeur die Bybel is die rivier van die lewe wat uit die troon van God vloei, die simbool van die gegewe Gees of lewe van God. Die water word “die water van die lewe” genoem. Dit is altyd die teenoorgestelde van die dood. Jesus het gesê: “Die water wat Ek jou sal gee, sal in jou 'n fontein van water wees wat **opspring tot in die ewige lewe**.”

En die Gees en die water en die bloed, soos Johannes vir ons sê, stem ooreen. “Die bloed is die lewe;” “Die bloed staan vir die lewe;” “Die bloed is eenstemmig met die lewe.” Dus stem die Bybel saam dat die drie *lewe* beteken, nie die dood nie. Die bloed van

Christus is dus die lewe van Christus, en die lewe van God wat ons in en deur Christus gegee word, is vir ons verlossing van sonde. Die skrif praat nooit van die bloed as 'n prys wat **aan die Vader** betaal is vir ons vergifnis nie, of van die bloed van Christus asof dit een of ander verdienste in die Vader se oë het, wat Hom versoen en veroorsaak dat Hy ons laat gaan nie.

In plaas hiervan word die Gees, die water en die bloed, wat al drie ooreenstem, altyd beskryf as die uitreik of uitvloei van die Vader se hart, deur Christus, om Sy dwalende kinders te bereik en hulle tot bekering, vergifnis en verlossing van sonde te bring, en so terug in harmonie met Homself en met die hemelse familie.

Vra jy wanneer hierdie bloed of hierdie goddelike lewe gegee is om ons van sonde en van die dood te red? Ons antwoord Christus is 'n “lam wat geslag is van die grondlegging van die wêreld af.” Die gawe van die Gees was in die gawe van die Seun. Dit was toe dat die lewende rots geslaan is, en sedertdien vloei die lewende water van die lewe uit die troon en uit die hart van God, en kom so naby aan almal dat elkeen wat wil, daarvan kan neem en **lewe**.

God het hierdie alomteenwoordige, gegewe, reddende lewe op baie maniere geopenbaar: in die bos wat gebrand het en nie verteer is nie; in die water uit die rots; in die brood uit die hemel; in die heiligdom en die offerandes, en in Aäron se staf wat gebot en vrugte gedra het. Bowenal het Hy dit geopenbaar in die mans en vroue wat bo hul harde en vuil omgewing verhef is, en gered en verander en verheerlik is deur die inwonende Gees – mans en vroue, pelgrims en vreemdelinge, gehaat en vervolgd deur die wêreld, wat uit swakheid sterk gemaak, geheilig, en sommige van hulle selfs weggeneem is, deur die bloed van Christus of deur hierdie gegewe lewe.

Ten spyte van al hierdie openbarings en manifestasies van hierdie alomteenwoordige, gegewe, reddende lewe, het mense steeds hierdie lewende, geestelike waarheid uit al hierdie openbarings verloor en het slegs die koue en lewelose vorms oorgebly. Toe het die vleesgeworde Christus gekom, en deur Sy lewe en dood weereens hierdie een reddingsboodskap van die alom-

teenwoordige, gegewe, uitvloeiende, reddende, goddelike lewe geopenbaar. Hy het dit nie net geopenbaar nie, maar in Sy eie lewe het Hy die algenoegsaamheid van die krag daarvan gedemonstreer, om een wat in alle opsigte soos ons versoek was, in staat te stel om sonder sonde te lewe en verlossing, verheerliking, opstanding en selfs sy hemelvaart te vind.

Onthou “die bloed is in die lewe,” en Jesus het gesê: **“Ek het gekom sodat julle lewe kan hê, en dit in oorvloed.”** Dit mag dalk moeilik wees om lewe te definieer, maar ons weet wel, dit is die krag om op te tree. 'n Aktiewe persoon noem ons 'n lewende persoon. Fisiese lewe is die krag om fisies op te tree, en geestelike lewe is die krag om geestelik op te tree, in harmonie met geestelike wette.

Paulus het hierdie feit erken en geweet dat geestelike lewe die een ding was wat nodig was vir ons redding toe hy gesê het: “As daar 'n wet was **wat lewe kon gee**, dan sou geregtigheid waarlik deur die wet gewees het.” As die wet die krag kon verleen het om die wet te onderhou, kon redding deur die wet gekom het.

Diegene wat verkondig dat God 'n offer vereis het voordat Hy die mens tot vergifnis en redding sou toelaat, moet hierdie feit oorweeg en onthou. Die Bybel herhaal oor en oor omtrent God se wette: “Hy wat dit doen, sal daardeur lewe.” En Jesus het hiermee ingestem en gesê: “Doen dit, en jy sal lewe.” Die enigste rede waarom mense dus nie redding uit die wet, onder die ou verbond, sonder Christus kan verkry nie, is omdat hulle nie die geestelike lewe het om die geestelike wet te onderhou nie, en die wet self **kan nie hierdie lewe gee nie**. Paulus sê, “Wat die wet nie kon doen nie, omdat dit kragteloos was deur die vlees,” het Sy Seun, deur God gestuur, kom doen, want “die wet van die Gees van die lewe in Christus Jesus het ons vrygemaak van die wet van die sonde en die dood,” “sodat die geregtigheid van die wet vervul kan word in ons wat nie na die vlees wandel nie, maar na die Gees.”¹⁸

¹⁸ Romeine 8:1-4.

Christus het dus gekom om vir ons Sy bloed, of Sy geestelike lewe, te gee. Hy het gesê: As julle nie my vlees eet en my bloed drink nie, het julle geen lewe in julleself nie. Let op dat Sy bloed nie was om die Vader te paai of die kostes te dek nie, maar om **lewe aan ons te gee**.” “En dit is die getuienis,” sê Johannes, “dat God ons die **ewige lewe** gegee het, en dié lewe is in sy Seun. Hy wat die Seun het, **het die lewe**; wie **die Seun van God nie het nie, het nie die lewe nie**.”

Deur hierdie selfde gegewe lewe van God, is Jesus se lewe volmaak en pragtig gemaak, “nie volgens 'n wet van vleeslike geboorte nie, maar volgens die **krag van 'n eindelose lewe**.” En Jesus het gesê, “Hy wat in die Seun glo, **het die ewige lewe**; maar hy wat die Seun ongehoorsaam is, sal die lewe nie sien nie.” En weer, “Voorwaar, voorwaar Ek sê vir julle, wie my woord hoor en Hom glo wat My gestuur het, **het die ewige lewe** en kom nie in die oordeel nie, maar het oorgegaan uit die dood in die lewe.”¹⁹ Dit kan nie ontken word dat dit **verlossing beteken deur die geestelike lewe wat God in Christus uitgedeel** het nie. Maar verlossing is deur die bloed van Christus, so ook hier word **die bloed as die lewe gesien**.

Die Bybel leer dieselfde waarheid op baie maniere. Christus sê: “Bly in My... Soos die loot geen vrug kan dra as dit nie in die wingerdstok bly nie, so julle ook nie as julle nie in My bly nie.” Die loot, deur in die wingerdstok te bly, **ontvang van die bloed, of lewe van die wingerdstok**, en word so in staat gestel om te lewe en vrugte te dra. En daarom sê Jesus: “Ek is die wingerdstok, julle is die lote.” Kan enigiets ons duideliker leer dat **ons gered is en geestelik moet lewe** en vrugte moet dra **deur Sy bloed, of deur Sy geestelike lewe**?

Jy sal onthou dat die Psalmis van God sê: “By U is die fontein van die lewe.”

¹⁹ Johannes 5:24.

Die gestorte bloed van Christus is dus 'n beeld van die uitvloeiende lewe van God, want Jesus het gesê: “Hy wat My gesien het, het die Vader gesien.” Hierdie uitvloeiende lewe van God is alomteenwoordig in Christus, deur die Gees, en klop aan die deur van elke hart, en soek om in te kom en daar te bly om verlossing te bring.

Onthou dat die Gees, die water en die bloed al drie “eenstemmig” is, en hulle kom van en verteenwoordig gelyk die Vader en die Seun; want van die een wat sy hart ten volle aan hierdie reinigende bloed oorgee, sê Jesus: “Ons sal na Hom toe kom en **by Hom woon.**”

*“Jesus, U bloed en geregtigheid,
is my gewaad, my heerlijkheid;
Al brand die wêreld, is ek hierin geklee,
En hef ek my hoof met vreugde steeds.”*

IX

Die Simbool
van die
Bloed

*“as julle nie die vlees van die Seun van die mens
eet en sy bloed drink nie, het julle geen lewe in
julleself nie.”*

—Johannes 6:53.

IX

Die Simbool van die Bloed

IE Bybel is 'n openbaring van die bekende na die onbekende, van die fisiese na die geestelike. Die beelde is geleen uit die sigbare fisiese wêreld, maar word gebruik om geestelike lesse te leer. Hierdie beeld van die bloed is geen uitsondering nie. Om dit te verstaan, moet ons eers weet wat die fisiese bloed in hierdie liggame van ons doen.

Die werk van die bloed in die liggaam is tweeledig: (1) om te reinig en (2) om te voed en te herstel, om op te bou en ons te laat groei. Die bloed reinig voortdurend ons liggame van gifstowwe. Dit neem hierdie gifstowwe na die longe, waar dit deur ons asem afgeskei word; dit neem dit na die vel, waar dit deur die porieë vrygestel word. Dit stuur dit na die nier, die lewer en die ingewande en na elke uitskeidingsorgaan van die liggaam.

Deur hierdie onsuiverhede uit te laat, skenk die bloed nie aandag aan wat ons as onrein of giftig beskou nie, maar dit tree op volgens die goddelike wette wat dikwels heeltemal buite ons kennis is. Ons mag dink tabak is goed en dit in ons monde sit, maar die bloed weet dit is nie, en dit stroom na die kliere van die wange en laat die speeksel vloei om dit weg te was.

Ons mag dink whiskey is goed en dit drink, maar die bloed herken dit onmiddellik as 'n gif en jaag dit na die longe en na die porieë van die vel om dit so gou as moontlik uit te laat.

Hierdie reinigende, suiwerende werk op die geestelike vlak is die eerste werk van Christus se bloed in ons. “Die bloed van Jesus Christus, sy Seun, reinig ons van **alle sonde**.” Nie net van wat ons dink of glo sonde is nie, maar van **alle sonde**. Die geïnspireerde skrywer van die boek Hebreërs, nadat hy van die bloed van bulle en bokke gepraat het, sê: “Hoeveel te meer sal die bloed van Christus, wat Homself deur die ewige Gees sonder smet aan God geoffer het, julle gewete reinig van **dooie** werke om die **lewende** God te dien.”

Let asseblief op in hierdie twee tekste dat die bloed nie 'n plaasvervangende, versoenende dood verteenwoordig nie, 'n prys wat jare gelede eens en vir altyd aan die Vader betaal is. Dit verteenwoordig 'n **lewende, teenwoordige, aktiewe krag** wat in die gelowige werk. Ons mag dink ons werke is goed. Abraham het verlang dat hy en sy mense voor God mag lewe, maar die bloed van Christus in ons weet dat ons werke van die vlees is en reinig ons dus daarvan. Dit reinig ook ons gewete, sodat ons kan sien dat die dinge van die vlees nie van God is nie.

Wanneer die ontelbare skare van die gereddes praat van “hulle klere is gewas en wit gemaak in die bloed van die lam,” verwys hulle na hierdie reinigende, louterende krag van die bloed van Christus, wat al die euwels in ons karakters opsoek, die wat ons nie so goed ken nie, sowel as die wat ons wel ken; die bloed verwyder dit en laat ons karakterkleed vlekkeloos. Dit is die werk van die bloed of lewe van Christus in ons, om ons te deursoek en te ken en ons aan onself te openbaar en om in ons te wil en deur hierdie gewilligheid te werk om ons te reinig. Dit is so dat mense van sonde verlos word en deur die bloed van Christus na God teruggebring word.

Die tweede werk van die fisiese bloed in die liggaam is om die liggaam te voed, en sodoende sy verval te herstel en dit te laat groei. In hierdie voedingsproses absorbeer die bloed die voedingstowwe van die verteerde voedsel en dra dit deur die hele liggaam, en versprei dit presies na elke orgaan en deel wat nodig is vir herstel, werk en groei. Hierdie wonderlike feit toon die goddelike intelligensie selfs in die fisiese bloed van die liggaam. Die dele van die liggaam is buitengewoon uiteenlopend in hul aard en vereistes. Die lewerselle benodig een soort voedsel en die nierselle 'n ander soort. Die behoeftes van die spiere en die senuwees verskil van mekaar en verskil wyd van dié van die lewer en niere. En so met elke deel van die liggaam, van die vloei-stowwe tot die soliede emalje van die tande. Maar dieselfde bloed, wat deur hulle almal sirkuleer, skei met bomenslike intelligensie van homself af en voorsien aan elkeen presies wat nodig is en niks anders nie en gaan dan voort. Hierdie behoeftes van die liggaam verskil elke dag en op verskillende tye in dieselfde dag, maar al hierdie verskillende behoeftes word ten volle oorweeg en akkuraat vervul deur die sirkulerende bloed van die gesonde menslike liggaam.

Christus het gesê: “Ek is die lewende brood... My vlees is waarlik spys, en my bloed is waarlik drank... As julle nie die vlees van die Seun van die mens eet en sy bloed drink nie, het julle **geen lewe** in julle nie.” Met ander woorde, die bloed van Christus, die lewe van Christus, die goddelike Gees – al drie is eenstemmig – wat deur Sy liggaam, die kerk, vloei, bring aan elke lid van daardie liggaam presies wat nodig is en op presies die regte tyd. Ons moet geen angstige gedagtes oor môre koester nie. God, wat die lelies klee, sal ons met geestelike skoonheid beklee. God, wat die kraaie en die mossies voed, sal ons met hemelse brood voed. O, die vreugde daarvan!

Die fisiese bloed, deur die liggaam te voed, ontwikkel ons, nie tot 'n beeld wat ons vir onself kan kies nie, maar tot 'n beeld wat vooraf deur God gekies is, deur die goddelike wet van oorerwing,

na die beeld van ons fisiese ouers. Ons mag dalk baie daarna verlang om blou oë te hê en ses voet lank te word, “maar wie van julle kan deur hom te kwel een el by sy lengte voeg?” Dit is dieselfde in die geestelike ryk met die bloed van Christus. Dit ontwikkel ons tot die goddelik bestemde beeld, die voorbeeld van hemelse dinge, die beeld van ons Vader. “Mag die God van die vrede, ... deur die bloed van die ewige testament, **julle volmaak** [stel] in elke goeie werk, om sy wil te doen, **deur in julle te werk** wat welbehaaglik is voor Hom deur Jesus Christus, aan wie die heerlijkheid behoort tot in ewigheid.”

In plaas daarvan om 'n dood te verteenwoordig wat eens en vir altyd betaal is, as 'n vereiste van die Vader, sien ons uit hierdie tekste dat die bloed van Christus, toe Jesus op Golgota gesterf het, die alomteenwoordige geestelike teenwoordigheid en lewe van die Vader en Seun verteenwoordig, 'n middel waardeur God, deur Christus, na mense uitreik, hulle tot bekering en vergifnis bring, hulle reinig en skoon was, en hulle dan verander deur die verwesenliking van God se volmaakte ideaal vir hulle.

Die bloed van Christus doen geestelik presies wat die fisiese bloed fisies in ons doen. Hierdie beeld, soos in baie gevalle in die Bybel, is 'n oordrag van die fisiese wette na die geestelike realm; dit gebruik die bekende fisiese om die onbekende geestelike te openbaar. Sommige mag sê die sirkulasie van die bloed was nie bekend tot die tyd van Servetus of Harvey nie. God het dit geweet, en die Bybel is vir alle tye geskryf. Die ontwikkeling van die wêreld ontgroeï nooit die Bybel nie. Boonop het mense selfs toe geweet dat die **bloed die lewe verteenwoordig het**, en dat dit die lewe in ons was wat gifstowwe uitgeskakel het en ons deur oorerflikheid ontwikkel het na die beeld van ons ouers.

In volmaakte gesondheid reinig ons eie bloed die liggaam heeltemal van alle gifstowwe, bekendes en onbekendes; maar in baie vorme van swak gesondheid verloor bloed sy krag om hierdie werk te doen; die bloed self word swak en het geen lewenskrag nie,

en die persoon wat geraak word, is verdoem tensy daar hulp van buite kom.

Onder hierdie omstandighede, as die sieke 'n gesonde vriend het wat bereid is om die chirurg toe te laat om die are te tap en gesonde bloed in die verswakte bloedsirkulasie van die pasiënt oor te tap, gee die vriend eintlik lewe en lewenskrag aan die sieke deur die bloed te skenk. Hierdie oorgetapte, gesonde bloed begin onmiddellik in die ongesonde liggaam werk om die gifstowwe uit te was en gesondheid te herstel.

Bloedoortapping is 'n feit, wetenskaplik gedemonstreer, en het reeds baie lewens gered. Ons almal leef deur die lewe van God. “In Hom leef ons, beweeg ons en is ons.” Die lewe van God wat in die skepping en deur die kreatiewe prosesse gegee is, was voldoende om die mens tot die volmaakte verwesenliking van God se gedagtes, fisies en geestelik, te bring.

Maar die mens het gesondig en dit ontbreek hom aan die heerlikheid van God. Deur sonde het die wet van erflikheid, wat slegs tot die lewe bestem was, gedeeltelik tot die dood begin werk. Deur die oortreding van die wet van geluk en lewe het die mens fisiese en geestelike siekte en dood oor homself gebring, en sodoende homself verdoem. As gevolg hiervan is hy geestelik swak, vervreemd van die lewe van God, hy lei aan bloedarmoede en is dus nie in staat om homself te reinig en te suiwer en te groei tot die goddelike ideaal nie.

God, die fontein van die lewe, deur Christus, in die nuwe geboorte, deel Sy lewe uit, Hy tap Sy bloed oor, maak ons takke van die lewende wingerdstok; sodat die goddelike lewensbloed deur ons kan vloei, ons kan reinig en ons kan verander, deur 'n nuwe erfenis, “die wet van die gees van die lewe in Christus Jesus,” na Sy eie beeld, sodat ons die vrug van Sy Gees kan dra. Dit is verlossing. **Ons word gered deur ‘n bloedoortapping, maar dit is 'n geestelike bloedoortapping, soos dit 'n geestelike verlossing is, en 'n geestelike en ewige lewe.** "Groter liefde het niemand as dit nie,

dat hy sy lewe aflê vir sy vriend... Maar God bewys sy liefde vir ons daarin dat Christus vir ons gesterf het terwyl ons nog vyande was.” Maar wanneer ons deur sy gegewe lewe tot bekering en vergifnis gebring word en ons harte oopmaak vir die reinigende invloed van sy ewige lewe, is ons nie meer vreemdelinge of bywoners nie, en ons is ook nie bloot dienaars nie, maar Christus sê: **“Ek het julle vriende genoem, want alles wat Ek van my Vader gehoor het, het Ek aan julle bekend gemaak.”**

Hierdie intieme verhouding van God deur Christus is wonderlik. Ons moet Sy vlees eet en Sy bloed drink, anders het ons **geen lewe** in ons nie. **Dit is 'n voortdurende bloedoortapping, 'n konstante vloei van Sy lewe in ons**, van die sap van die wingerdstok, wat deur die takke vloei. Dit is beide die Vader en die Seun wat in ons lewens kom om hul woning by ons te maak. Dit is Christus wat by ons en in ons leef, op sulke terme van intieme vriendskap dat Hy en Sy Vader geen geheime vir ons het nie; maar alle dinge wat Christus van die Vader leer, maak Hy aan ons bekend sodra ons dit kan inneem. “So wandel ons in die lig soos Hy in die lig is,” en die voortdurende invloeiende goddelike lewe reinig ons van alle sonde.

Johannes het in 'n heilige visioen die ontelbare skare van diegene gesien wat so gereinig is, en hy het die vraag gehoor, “Hulle wat bekleed is met die wit klere, wie is hulle en waarvandaan het hulle gekom?” Toe kom die antwoord, “Dit is hulle wat uit die groot verdrukking kom, en hulle het hul klere gewas en hul klere wit gemaak in die bloed van die Lam. Daarom is hulle voor die troon van God en dien Hom dag en nag in sy tempel; en Hy wat op die troon sit, sal sy tent oor hulle oopspan. Hulle sal nie meer honger en nie meer dors hê nie, en nooit sal die son of enige hitte op hulle val nie; want die Lam wat in die middel van die troon is, sal hulle laat wei en hulle na lewende waterfonteine lei, en God sal alle tranes van hulle oë afvee.”²⁰

20 Openbaring 7:13-17.

*“My lewenshoop het ek gegrond
Op Jesus bloed en Sy verbond
Selfs prinse mag my hoop
beskaam*

*Maar ek vertrou op Jesus Naam
Hy is die Rots waarop ek staan
Elk ander vesting sal vergaan.”*

X

Twée Soorte Geregtigheid

“En ons het almal geword soos ‘n onreine, en al ons geregtighede soos ‘n besoedelde kleed.”

—Jesaja 64:6.

“Ek is baie bly in die Here, my siel juig in my God; want Hy het my bekleed met die klere van heil, my in die mantel van geregtigheid gewikkel — soos 'n bruidegom wat priesterlik die hoofversiersel ombind, en soos 'n bruid wat haar versier met haar juwele.”

—Jesaja 61:10.

X

Twee Soorte Geregtigheid

IE groot les van die vorige hoofstuk is dié van ons absolute afhanklikheid van die inwonende lewe van Christus vir enige vrug van geregtigheid om in ons lewens te verskyn. Ons sal nou voortgaan om dit onder 'n ander simbool te oorweeg, een wat gereeld in die Skrifte gebruik word.

Van die twee soorte geregtigheid waarvan in die Bybel gepraat word, word een “ons geregtigheid”, “eiegeregtigheid” en “die geregtigheid van die Fariseërs” genoem. Hierdie is almal die geregtigheid van die ou verbond, die geregtigheid van menslike pogings en van ambisieuse strewe na goedheid. Die ander soort geregtigheid word “God se geregtigheid”, “Christus se geregtigheid” en die “geregtigheid van die heiliges” genoem. Hierdie drie is een, die geregtigheid van die nuwe verbond en van die goddelike, inwonende lewe.

Daar loop twee stelle simbole deur die hele Bybel vir hierdie twee soorte geregtigheid. Ons geregtigheid of eiegeregtigheid word “vuil lappe”, “besoedelde klere” en “'n onrein ding” genoem. God se geregtigheid of Christus se geregtigheid word “die fyn linne”, “wit klere”, “die bruilofskleed”, “die klere van heil”, “die kleed van

geregtigheid”, “die borsharnas van geregtigheid”, “versier met juwele” en “die heilige klere” genoem.

Hierdie twee soorte geregtigheid is net so heeltemal verskillend as die simbole wat God gekies het om hulle te verteenwoordig. Hoe meer ons van “ons geregtigheid” of “eiegeregtigheid” het, hoe meer krities en veroordelend is ons, en hoe meer geneig is ons om te verskil van diegene wat nie alle dinge presies sien soos ons dit sien nie. Maar hoe meer ons van “God se geregtigheid” of “Christus se geregtigheid” het, hoe breër en soeter is ons, hoe vryer is ons van alle kritiek, en hoe meer is ons in staat om, soos God, mense lief te hê wat selfs dood is in oortredings en sonde; en hoe meer is ons in staat om, soos Jesus, ons arms wyd oop te maak en die hele mensdom naby ons harte te bring, die mensdom met sy lyding en sy sondes, met sy swakhede, sy mislukkings, verlangens en aspirasies.

Net soos daar twee soorte geregtigheid in die Bybel genoem word, so word daar twee maniere beskryf om geregtigheid te soek; een is deur die ou verbond of deur werke, en die ander is deur die nuwe verbond of deur geloof. Hoe ywerig, ernstig of opreg ons ook al geregtigheid mag soek, as ons dit op die verkeerde manier soek, is dit duidelik dat ons sekerlik die verkeerde soort sal kry.

Israel van ouds het geregtigheid gesoek deur die “wet van geregtigheid”, ’n wet wat “heilig en regverdig en goed” is, en waarvan al die gebooi “geregtigheid is”. Paulus getuig van hulle dat hulle ywerig was in hul poging om geregtigheid uit hierdie wet van geregtigheid te verkry, en tog het hulle net die verkeerde soort geoes en Fariseërs geword in plaas van ware Israeliete of Christene. En hoekom? Omdat hulle “die geregtigheid van God nie ken nie” wat deur geloof kom, en “hulle eie geregtigheid probeer opreg” deur die werke van die wet, “het hulle hul aan die geregtigheid van God nie onderwerp nie.”

En die hele tyd wat hulle hierdie noodlottige fout gemaak het,

was die geregtigheid van God, wat deur die geloof in Christus is, nie ver van hulle af nie; maar Christus het aan die deur van elke hart geklop en só gespreek: “Moenie in jou hart sê: wie sal na die hemel opvaar om Christus af te bring, of wie sal in die afgrond neerdaal om Christus uit die dode op te bring?... Naby jou is die woord, in jou mond en in jou hart.”

As die gevaar om hierdie fout te maak verby was en hierdie rekord vir ons slegs van historiese belange was, sou ek dit nie vir 'n oomblik oorweeg het nie; maar die feit is dat duisende opregte mense nou dieselfde noodlottige fout maak en selfvoldaan word in plaas van regverdigheid vind.

Daar is vandag niks so goed, so essensieel 'n deel van ware godsdiens nie, dat, indien ons dit op die verkeerde manier benader, deur die ou verbond in plaas van deur die nuwe, ons die verkeerde soort geregtigheid daaruit kan verkry. Bybel lees, die Sabbat hou, kerk toe gaan, gebed, al hierdie dinge is goed, alles is 'n noodsaaklike deel van die Christelike lewe; en tog kan ons al hierdie dinge maklik in die ou verbond plaas en slegs eiegeregtigheid daaruit verkry.

Ons kan dit maklik verstaan as ons onthou dat Israel nie haar eiegeregtigheid en Fariseïsme uit iets boos gekry het nie, maar uit ywerige soeke na geregtigheid deur die wet van geregtigheid wat heilig, regverdig en goed is.

Kom ons neem 'n voorbeeld: Aangesien ek 'n Christen is, voel ek dat ek die Bybel **behoort** te lees, en ek besluit om dit te doen en getrou te wees in die uitvoering van hierdie Christelike **plig**. Deur drie hoofstukke elke dag en vyf op die Sabbat te lees, kan ek die Bybel in 'n jaar deurlees; so ek begin vasbeslote om getrou te wees, en vir 'n rukkie laat ek niks toe om my daaglikse lees te belemmer nie. Kort voor lank begin ek ander dophou en voel ek heeltemal seker dat daar niemand anders in die kerk is wat so getrou is in die lees van die Bybel nie, en hoe maklik en natuurlik begin ek die gebed van die Fariseër bid: “O Here, ek dank U dat ek nie soos

ander mense is nie; ek lees die Bybel elke dag.” Ek het die lees van die Skrif in die ou verbond geplaas en kry slegs ou verbonds-geregtigheid daaruit.

Maar in plaas daarvan om die Bybel uit 'n gevoel van plig te lees, voel en weet ek dat die tafel van die Here vir my siel se behoeftes hier gedek is. Ek benader die Bybel, nie uit 'n gevoel van plig nie, maar omdat ek honger is en wil kom, en ek beskou dit as 'n baie geseënde voorreg om God se Woord te lees. Hy praat met my uit Sy Woord; my siel word gevoed en versterk en gevul met stille vertroue en vreugde en met 'n groeiende simpatieke liefde vir diegene wat nie geleer het om die Bybel lief te hê soos ek dit liefhet nie. Dit is om die Bybel in die nuwe verbond te lees, die Woord word vlees in ons lewens, en ons word regverdig met die geregtigheid van Christus.

Weer sê ek: “Ek is ’n Christen en ’n lid van die kerk, en Christene **behoort** te bid.” Dink daaraan, “behoort te bid.” Hoe sou jou dierbaarste vriend voel as hy jou vir iemand hoor sê: “Ek dink ek **behoort** nou en dan met my vriend te praat.” Wat is gebed? Dit is die uitreik van die hart se verlange na God. Blote woorde, hoe mooi ook al, is nie gebed nie. Die man wat probeer bid uit ’n gevoel van plig, bid eintlik glad nie, **maar doen slegs ’n gebed**.

Maar, sonder om dit alles te besef, besluit ek om soggens, middae en saans, baie getrou te wees in gebed en onvermydelik begin ek gou dink dat ek meer getrou in gebed is as ander in die kerk; daarom plaas ek gebed in die ou verbond, en slegs eiegeregtigheid is die gevolg.

In plaas van plig, besef jy egter dat gebed die eiland van die geseëndes is, die halfweghuis tussen aarde en hemel, waar die Siel van die Oneindige en die hongerige hart van die mens mekaar ontmoet, en die mens krag en moed en geselskap en 'n bewussyn van sielsbevredigende liefde vind. Die mens wat so, deur die geseënde voorreg van gebed, in die ewige arms rus en sy voete geskoei vind met die voorbereiding van die evangelie van vrede vir

al die rowwe paaie van die lewe, ontvang uit gebed dieselfde vertroosting en geregtigheid wat Jesus tweeduisend jaar gelede ontvang het met gemeenskap met Sy Vader op die heuwels en in die woude van Judea en Galilea. Dieselfde gloed sal in sy hart en op sy gesig wees wat die dissipels op die gesig van die Meester herken het toe hulle vir Hom gesê het: “Leer ons bid.”

Hierdie twee illustrasies sal voldoende wees om te wys hoe elke Christen se **nuwe-verbondsvoorreg** terug in die ou verbond geplaas kan word; dit word bloot 'n plig en 'n bron van “werke” en van menslike pogings vol selfvoldaan.

Jesus het “**in sy vlees** die vyandskap tot niet gemaak het, naamlik die wet van gebooie wat in insettinge bestaan.” Dit beteken nie bloot 'n uiterlike afskaffing van die ou seremoniële wet nie. Die bewoording van die gedeelte self maak dit duidelik 'n ervaring in die lewe van Christus. Nog 'n Skrifgedeelte wat van Christus praat, sê: “een wat dit geword het **nie kragtens die wet van ‘n vleeslike gebod nie**, maar **uit die krag van die onvernietigbare lewe.**”

Die twee Skrifgedeeltes hoort bymekaar in die ervaring van Christus. Die rede waarom Hy nie na die wet van 'n vleeslike gebod gemaak is nie, was omdat **Hy in Sy vlees die wet van gebooie wat in insettinge bestaan, afgeskaf het**. Hy het opgehou om enigiets te doen uit die blote uiterlike **pligsbesef** of vrees vir blaam of uit die begeerte na mense se goedkeuring. So het al Sy uiterlike dade die natuurlike, spontane uitdrukking geword van die blywende lewe van God in Sy siel.

Daar is soveel Fariseïsme en so min Christendom in die wêreld, soveel van die verkeerde soort geregtigheid en so min van die ware geregtigheid van Christus, dat selfs die woord “geregtigheid” ’n verbiedende en afstootlike klank in die ongelowige oor gekry het.

*“Net soos ek is – geen woord
van my
Net dat U, Heer, vir my moes
ly,
En dat U bloed my
kan bevry –*

O Lam van God, ek kom, ek kom!”

XI

Die Verandering van Kleredag

“Die fyn linne is die regverdige dade van die heiliges.”—Openbaring 19:8.

XI

Die Verandering van Kleredrag

NS SAL poog om uit die verskillende simbole van geregtigheid in die Bybel te wys dat die geregtigheid van Christus nie die koue, formele, seremoniële ding is wat mense dink dit is nie, maar die geestelike ontluiking van die menslike siel in al die skoonheid van teerste liefde en breedste, diepste simpatie en begrip.

Wanneer die Here 'n fisiese simbool kies om 'n geestelike feit of ervaring voor te stel, sal jy, as jy die simbool noukeurig bestudeer, 'n openbaring van die gesimboliseerde ding kry.

Kom ons bestudeer 'n vlasveld. Dit staan regop met 'n pragtige blou bloeisel en lyk asof dit sê: “Kyk na my; kyk hoe mooi is ek.” Maar voordat die vlas linne word, word dit afgemaai en plat op die grond neergelê totdat dit van alle nuttelose materie bevry is; dit word dan gedroog en verwerk deur skerp metaalnaalde totdat al die styfheid weg is en slegs die vesel oorbly. Dan, en slegs dan, kan hierdie vesel gespin en in fyn linne geweef word.

So is dit met ons wat die lewe begin met ons eie doelwitte, ambisies en doelstellings wat vir ons mooi en die moeite werd lyk. Maar die self moet gekruisig word. Ons moet afgemaai en verwerk

word totdat slegs die vesel oorbly. Dit is die moeilikste ervaring van alles om te leer dat in my, dit wil sê in my vlees, niks goeds woon nie. Selfs ons aspirasies en ons gebede is selfsugtig en onvolmaak.

Abraham het van Ismael, die kind van sy eie werke, gesê: “Ag, mag Ismael voor u lewe!” Maar God het gesê: “Werp die slavin en haar seun weg.” Dit is die eeue-oue stryd van die mensdom met God, wat in elke menslike siel uitgeoefen word: “Ag, mag **my** werke deur U aangeneem word!” Maar soos van ouds sê God steeds: “Werp hulle weg.”

Ek het eenkeer 'n masjien wat brokaatsy weef, gesien. Dit het 'n halfdosyn weefspoeletjies gehad, elkeen met 'n ander kleur sydraad, wat heen en weer geslinger is, volgens 'n vaste patroon, en uit hierdie skynbare verwarring, draad vir draad, sonder dat 'n menslike hand dit aanraak, het pragtige geweefde sy gegroei, met blare en blomme en varingblare, deur die gekleurde sydrade ingeweef in die materiaal.

Dit is dus, wanneer ons deur baie bittere ervarings van mislukking en verlies uiteindelik leer om ons vesel in die hande van die Meesterwerker oor te gee, dat God die **“fyn linne van Sy geregtigheid”** volgens Sy patroon in ons lewens kan spin en weef.

Daar is ook betekenis in die kleure. Wanneer die Bybel praat van “wit klere” en “die fyn linne, rein en wit”, weet ons dat “wit” suiwerheid en afsondering van wêreldse selfsug verteenwoordig. En ons weet ook in hierdie verband dat kleure met die “fyn linne” van geregtigheid betekenisvol is.

Wanneer ons die “heilige klere” en “versierde mantel” van die priesters bestudeer, waarna in die teks verwys word as 'n simbool van geregtigheid, sien ons dat blou en pers en skarlakenrooi kleure, oor en oor genoem word en altyd in verband met die linne. Lees hierdie skrifte in Eksodus 28:5, 6, 15 en 33; dit is nie moeilik om hul betekenis te verstaan nie.

Wanneer daar blou genoem word, het die geestelike Jode blou verstaan as die hemelse bron van geregtigheid. Geen aardse motief

kan ooit die hemelse geregtigheid voortbring of inspireer nie. Die inspirasie van Christus se geregtigheid is altyd daardie goddelike, selfopofferende liefde wat slegs van bo gebore word.

Pers is die koninklike kleur. Christus is die **Koning** van Geregtigheid en die Prins van Vrede, en Sy Koninkryk alleen is ewig. Die **troon** van God was in die heiligdom; maar, sê Paulus in Tweede Korinthiërs, sesde hoofstuk en sestiende vers, in die Moderne Engelse Vertaling, “Julle is 'n lewende, goddelike heiligdom.” God wil graag Sy troon in elke menslike hart vestig om daar met die hoogste gesag te heers. Christus het gesê: “Die koninkryk van God is binne-in julle.” Hoe gepas is dan die koninklike pers van die heiligdom en van die priesterlike klere. Want geregtigheid in die menslike hart is die een en enigste onfeilbare bewys dat God, deur Christus, Sy troon daar gevestig het. Geregtigheid is die ware koninklike pers van die siel, en hierdie innerlike koninkryk is ‘n ewige koninkryk.

Skarlakenrooi is die kleur van gestorte bloed. Dit wys op offerandes, die gee van die lewe. Dit is die fondament van alle geregtigheid. Die geregtigheid, of ongeregtigheid, van elke hart word bepaal deur die lewe te gee of te behou. Die lewe van die sondaar fokus op die **self**. Die lewe van die Christen, soos die Meester, is 'n lewe wat gegee word, deur liefde gewy aan die diens van ander.

“As jy nie jou kruis opneem en jouself elke dag verloën en agter My aan kom nie, kan jy nie my dissipel wees nie.”

“Wie sy lewe red, sal dit verloor.”

“Wie is dit wat daar aankom uit Edom, met bloedrooi klere uit Bosra?”

Die klee van geregtigheid van die Christen, net soos van Christus, sal die skarlakenrooi van die gestorte bloed van die lewe wat gegee word, toon.

Die mantel van die skouerkleed was heeltemal blou, elke draad van fyn linne, geweef sonder 'n naat, met 'n opening vir die kop; en

die hele kledingstuk het in sierlike voue van die skouers af gehang, tot amper by die voete. Rondom die onderkant van die mantel was “’n klokkie en ’n granaatjie, ’n klokkie en ’n granaatjie rondom die soom van die mantel om in te dien.” Die klokkes was van suiwer goud, en die granate was van blou en pers en skarlakenrooi op fyn dubbeldraagbare linne. Die granaat is selfs in die antieke geheimenisse as ’n betekenisvolle vrug gebruik. (Sien Hislop se “Two Babilons,” bladsy 111.) Dit is ’n vrug vol pitte. Dit is vrug tot meer vrug. Dus verteenwoordig hierdie vrug wat aan hierdie kleed hang die vrug van geregtigheid, die vrug van die Christus Gees, wat “liefde, blydschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelikheid, goedheid, getrouheid, sagmoedigheid, selfbeheersing” is.

Jy sal oplet dat hierdie “kleed” ’n “klokkie en ’n granaatjie, ’n klokkie en ’n granaatjie” gehad het, net soveel vrug as belydenis van vrug. Die vrug is ook vol sade, ’n vrug met goddelike, lewende kiemkrag om meer vrugte te produseer. Dit is die geregtigheid van Christus. Al die magtige, konstruktiewe kragte in die heelal werk stilweg. Die eikeboom groei honderd jaar lank stilweg in die woud; vandag is soos gister. Môre kom die houtkapper met sy byl en kap dit af. Die boom kondig homself aan met ’n wyd-klinkende slag slegs wanneer **dit val**. Vernietigende kragte maak ‘n lawaai.

Ons lees van Christus: “Hy sal nie twis of roep of uitroep of sy stem op die strate verhef of laat hoor nie.” Die lewe van Christus in ons is die een groot konstruktiewe, geestelike krag, en dit is so stil in sy werking in ons as wat die goddelike lewe in Hom was. Waar daar ook al die luiende klokkie is, die goue stem van lof en danksegging, daar word altyd ook die vrug van die Gees gemanifesteer.

*“Geroep tot heiligheid! Loof Sy Naam,
In geloof verstaan nou ons God se plan;
Nie eie geregtigheid, maar Christus wat in
ons woon,
Hy leef en heers en red ons, maak ons
volkome skoon.”*

XII

Die Borsharnas van Geregtigheid

“Staan dan vas, julle lendene met die waarheid omgord, met die borswapen van die geregtigheid aan,”—Efésiërs 6:14.

“Verder moet jy 'n plaat van suiwer goud maak en daarop graveer, soos op 'n seëlsteen uitgesny word: Heilig aan die Here. En maak dit vas aan 'n pers toutjie, sodat dit aan die tulband kan wees; aan die voorkant van die tulband moet dit wees. So moet dit dan op die voorhoof van Aäron wees, sodat Aäron die skuld kan dra met betrekking tot die heilige dinge wat die kinders van Israel sal heilig — al hulle heilige gawes. En dit moet gedurigdeur op sy voorhoof wees, dat hulle voor die aangesig van die Here welgevalle mag vind.”—Exodus 28:36-38.

XII

Die Borsharnas van Geregtigheid

IE borsharnas wat deur die hoëpriester gedra is, wat 'n tipe van Christus was, was gemaak van al die materiale wat geregtigheid aandui waar dit ook al in die Bybel voorkom.

Dit was gemaak van “goud wat in die vuur gelouter is,” en van “pers en pers en skarlakenrooi en fyn dubbeldraad linne.” Dit was vierkantig, omtrent nege duim aan elke kant, en daarop was vier ringe van goud waarmee dit aan die skouerkleed vasgemaak was. Die vierkant van die borsplaat was beset met twaalf edelstene van net soveel verskillende soorte, in goud geset, in vier rye, drie in 'n ry. Hierdie stene was gegraveer met die name van die twaalf stamme van Israel, elk 'n edelsteen met die naam van 'n stam. Om die betekenis te verstaan, moet ons eers die betekenis van die edelstene en dan van hierdie stamname oorweeg.

Die Edelstene

God noem Sy kinders Sy “sierlike kroon”, “’n koninklike tulband”, “die kroongesteentes”. Dit wys nie net hoe kosbaar die kinders van die Here vir Hom is nie, maar daar is ook ’n veel dieper betekenis. Hierdie verlore siele is die trofee van Christus se liefde, die sigbare bewyse van Sy oppergesag en koningskap in die koninkryk van liefde; “want hulle is kroongesteentes wat hulle skitterend verhef oor sy land.”

Maar, indien moontlik, is daar iets hier wat selfs wonderliker is as dit. Wat is die skoonheid en waarde van ’n edelsteen? Die skoonheid en waarde is nie so duidelik in die begin nie. Een van die beroemdste edelstene, nou miljoene werd, was in ’n onherkenbaar vorm maande lank ’n kinderspeelding in die tuin van ’n Suid-Afrikaanse huis.

Die sny- en poleerproses wat die skoonheid en waarde van die steen na vore bring, verg maande en soms jare se geskoolde arbeid en moeite. Die skoonheid en waarde lê nie in die steen self nie, maar in die krag wat dit deur hierdie sny- en poleerproses verkry het om die skoonheid en glorie van die sonskyn vir ons oë te weerkaats. Die eiesoortige skoonheid van elke steen lê daarin dat dit die sonlig op ’n effens ander manier weerkaats as dié van enige ander steen. Dit is waar van die verskillende soorte stene, en dit is ook waar van elke eksemplaar van dieselfde variëteit.

Die diamant weerkaats al die strale van die sonlig gelyk, maar skei hulle. Die robyn absorbeer sommige van die strale, maar weerkaats oorheersend rooi strale, so ons sien dit rooi. Die smarag weerkaats oorheersend groen strale, en ons sien dit groen; maar die skoonheid van al hierdie edelstene lê glad nie in hulself nie, maar in die krag wat hulle verkry het om die skoonheid van die sonlig te weerkaats en aan ons te openbaar.

So ook God se kosbare juwele. “Nie aan ons nie, nie aan ons nie, maar aan u Naam gee eer.” Die skoonheid van die Christen lê in die krag wat hy het om die skoonheid van die “Son van Geregtigheid” te weerkaats en te openbaar. En hierdie skoonheid en krag het na hom gekom deur die sny- en poleerproses.

Die groot Lapidaris van die heelal kies growwe stene uit die aarde se steengroef, en deur baie ervarings van beide plesier en pyn, sny en poleer Hy ons totdat elke geestelike Israeliet of Christen 'n kosbare juweel is, in staat om God aan mense te openbaar op 'n effens ander manier as dié van enigiemand anders in die wêreld. Wanneer die Here ons vervolmaak het, sal Hy dan 'n volmaakte openbaring van Homself hê.

Die Betekenis van die Name

In die Bybel verteenwoordig name die werklikheid van die ding wat genoem word. Toe Abram 'n nuwe ervaring gehad het, het hy 'n nuwe naam, Abraham, ontvang. Toe Jakob die ervaring van die nuwe geboorte gehad het, het die Here vir hom gesê: “Jou naam sal nie meer Jakob [bedrieër] genoem word nie, maar Israel [prins van God], want soos 'n vors het jy mag gehad met God en met mense en het jy oorwin.” Toe Saulus 'n nuwe ervaring gehad het, het hy 'n nuwe karakter ontvang; hy was nie meer Saulus nie, maar Paulus. God se naam is presies wat God is. “En toe die HERE by hom verbygaan, het Hy geroep: HERE, HERE, barmhartige en genadige God, lankmoedig en groot van goedertierenheid en trou.”

So verteenwoordig hierdie twaalf stamname, gesny in die twaalf edelstene van die borsharnas, die hele Israel van God. Israel is een wat uit die Gees gebore is; daarom word slegs die ware Israel gered. Die ewige stad het twaalf poorte, en op hierdie poorte is die name van die twaalf stamme. Almal wat daar binnegaan, gaan in as

Israeliete; want, “as julle aan Christus behoort, dan is julle Abraham se nageslag en erfgename volgens die belofte.” So verteenwoordig die borsharnas al God se geredde kinders as Sy kosbare stene.

“En Aäron moet die name van die kinders van Israel in die borsplaat dra ... **op sy hart**, wanneer hy ingaan ... voor die aangesig van die Here gedurigdeur.” O, leser, sien u hierdie wonderlike waarheid? Christus, ons Hoëpriester, dra ons, elkeen, gedurigdeur op **Sy hart** voor God. Christus dra ons, elkeen, soos kosbare stene op **Sy hart**, voor God. Dit alles word in die borsplaat getoon, en dit is die geregtigheid van Christus, 'n liefde wat ons nie sal laat gaan nie en wat nie ontken kan word nie, wat ons, verlore op die berge, soek totdat Hy ons vind en ons terugbring na die Vader se huis.

As dit Christus se geregtigheid in Hom is, sal Sy geregtigheid in ons dieselfde wees, 'n liefde wat die ongereddes en verlorenes op **ons harte** sal dra en hulle nie sal laat gaan nie, 'n liefde wat hulle sal beskou as die kosbaarste ornamente en juwele in ons lewens, as ons hulle kan wen en na God kan bring. Hierdie geregtigheid van Christus is die teerste, soetste ding op aarde.

Aäron het 'n tulband op sy kop gedra, gemaak van linne en blou kant en goud wat in die vuur gelouter is. Wat 'n vreemde uitdrukking word aangehaal in die teks wat na die tulband verwys. Daar word gesê dat die hoëpriester “**die skuld kan dra** met betrekking tot die **heilige dinge** wat die kinders van Israel sal heilig—al hulle heilige gawes.” Die tulband wat op die kop gedra word, en veral die plaat van suiwer goud wat op die voorkop gedra word, het na die gedagtes verwys. Die gawe het die gewer verteenwoordig, aangesien die offer hom verteenwoordig het wat dit gebring het. Dit word hier voorgestel dat Christus, ons Hoëpriester, die **ongeregtigheid** van selfs ons **heiligste gedagtes** en van ons **suiwerste aspirasies** dra.

'n Goeie man, wanneer hy sy gebede en lof aan God voorlê, het dikwels baie ydele en dwase gedagtes wat ongevraagd opkom, net soos die onrein voëls wat op die offers neergedaal het wat

Abraham voor die Here neergelê het. Hy vra: Kan God, wat rein is, sulke onrein offers aanvaar wat ons na Sy altaar gebring het? Daar is soveel ‘self’ en sonde in ons **heiligste dinge**, dat selfs ons trane gewas moet word, en selfs ons berou moet berou hê.

Die Here het ons harte Sy tempel gemaak deurdat Hyself daarin kom woon, maar Sy rein teenwoordigheid maak ons meer bewus van elke onvolmaaktheid, en ons hoor die groot Koning sê: “Heilig julle nou, en heilig die huis van die HERE, die God van julle vaders, en bring die onreinheid uit die heiligdom uit.” Christus heilig ons dus as ons deur geloof op Hom vertrou. Hy dra die onreinheid uit. Hy dra nou selfs die ongeregtigheid van ons heilige dinge, en daarom sien God ons nie soos ons is nie, maar soos ons moet wees wanneer Christus se werk in ons klaar is, en wanneer ons aanvaar word in die Geliefde.

Dit is asof Christus vir die Vader gesê het: Ek weet, Vader, hulle is onvolmaak, en selfs hulle gebede en heiligste aspirasies het baie selfsug in hulle; maar hulle bedoellings is suiwer, en hulle is onder verbondsverhoudings met My. Vertrou My om hulle “sonder gebrek voor u heerlijkheid te stel met groot vreugde.” En die Vader verbly hom om ons so in Christus te aanvaar.

En dit is die geregtigheid van Christus, nie om ons te oordeel of te veroordeel nie, maar om die ongeregtigheid van selfs ons heilige dinge te dra sodat ons aanvaar kan word. As dit Christus se geregtigheid in Hom is, sal Christus se geregtigheid in ons nie gekenmerk word deur 'n algehele afwesigheid van die gees van oordeel en veroordeling van ander nie? Dit is eiegeregtigheid wat altyd vol is van die gees van veroordeling.

Die geregtigheid van Christus sê: “Moenie oordeel nie, sodat julle nie geoordeel word nie.” “Daarom is jy, o mens wat oordeel, wie jy ook mag wees, sonder verontskuldiging; want waarin jy ‘n ander oordeel, veroordeel jy jouself.” “Wie is jy wat die huiskneg van ‘n ander oordeel? Hy staan of val met betrekking tot sy eie heer;

maar hy sal staande bly, want God is magtig om hom staande te hou.”

Hierdie twee soorte geregtigheid wat in teenstelling staan dwarsdeur die hele Bybel, kom tot hul hoogtepunt en klimaks in twee klasse op die laaste groot dag.

Een klas kom met groot selfversekerdheid na die poort van die ewige stad en sê: “Here, Here, maak vir ons oop; het ons nie in u Naam geprofeteer en in u Naam duiwels uitgedryf en in u Naam baie wonders gedoen nie?” Maar Jesus sê vir hulle: “Gaan weg van My, **Ek het julle nooit geken nie.**”

Die ander klas, op daardie groot dag, wat nog nooit hulleself waardig beskou het nie, en wat geen eise stel nie, aan hulle sê Jesus: “Kom, julle geseëndes van my Vader, beërf die koninkryk wat vir julle berei is van die grondlegging van die wêreld af. Want Ek was honger, en julle het My te ete gegee; Ek was dors, en julle het My te drinke gegee; Ek was 'n vreemdeling, en julle het My herberg gegee; naak, en julle het My geklee; Ek was siek, en julle het My besoek; Ek was in die tronk, en julle het My besoek.”

“Dan sal die regverdiges Hom antwoord en sê: Here, wanneer het ons U honger gesien en U gevoed, of dors en U te drinke gegee? Wanneer het ons U as vreemdeling gesien en U herberg gegee, of naak en U geklee? Of wanneer het ons U siek gesien of in die gevangenis en na U gekom? En die Koning sal antwoord: ... Vir sover julle dit aan een van die geringstes van hierdie broeders van My gedoen het, **het julle dit aan My gedoen.**”

Aanskou hier in teenstelling die afstootlike selfbewussyn van alle eiegeregtigheid en die pragtige onbewustheid van die geregtigheid van Christus.

“Louter heerlikheid is die Koning se dogter daarbinne,” en so manifesteer die innerlike glorie in uiterlike dade van liefde. Here, maak ons innerlik mooi.

*“Stil nou, wees stil! Want die Vader het vreugde
in volheid bewaar;
Skatte van wysheid en kragte, genot wat vir ewig
sal duur;
Seën en eer en die heerlikheid, saligheid,
eindeloos groot;
Kind van Sy liefde en keuse, wag nog 'n klein
tydjie met hoop.”*

—Oorspronklike Engelse gedig deur Havergal.

XIII

Volheid van die Lewe
in Christus

“Pas op dat niemand julle as 'n buit wegvoer deur die wysbegeerte en nietige misleiding nie, volgens die oorlewering van die mense, volgens die eerste beginsels van die wêreld en nie volgens Christus nie.

“Want in Hom woon al die volheid van die Godheid liggaamlik; en julle het die volheid in Hom wat die Hoof is van alle owerheid en mag.”— Kolossense 2:8-10.

XIII

Volheid van die Lewe in Christus

OD het die siel van die mens vir Homself geskep, en slegs in God kan daardie siel sy ware bestemming verwesenlik en sy bevrediging en rus vind. Aangesien God die siel vir Homself gemaak het, het Hy die reg op die opperste heerskappy van die siel; en hierin is Hy 'n jaloerse God, deurdat Hy elke siel 'n as vesting wil stel wat slegs aan Hom toegewy is en geen indringers toelaat nie.

God regeer egter nie arbitrêr oor die siel van buite af nie, wat dit onvermydelik sou verslaaf en die siel se persoonlikheid sou verdwerg en verdraai, maar God regeer dit deur Christus, deur liefde van binne af, en maak dit dus absoluut vry; en deur die tweelingprosesse van kruisiging en opstanding wat in elke lewe plaasvind, versmelt Hy die Christus-persoonlikheid met ons s'n en ons s'n met Syne, en ontwikkel sodoende die persoonlikheid tot sy hoogste moontlikheid.

Dit was vir hierdie doel dat God Sy Seun in die wêreld gestuur het. “Want so **lief** het God die wêreld gehad” – die kosmos. Dit is 'n bekende teks, maar min verstaan dit. Ons wil hê jy moet die figuur verstaan. Die woord kosmos beteken orde, harmonie, simmetrie en

skoonheid. Ons weet nie hoe lank hierdie wêreld woes gelê het voordat God, deur Christus, dit begin herskep het nie. Ons weet wel dat dit woes en leeg geword het en dat duisternis oor die wêreldvloed was; dit het chaosties geword, die teenoorgestelde van die kosmos.

Maar God het die moontlikheid daarin gesien en Christus gestuur om die kosmos uit chaos te bring, en onder Christus se herskeppende aanraking en Woord het die chaos 'n kosmos geword—'n pragtige, vrugbare, verligte, hemel-omraamde wêreld. Elke mens is 'n mikrokosmos of 'n klein wêreldjie. Deur sonde het ons almal uit harmonie met mekaar geraak en in stryd met onself, maar God se skerp oog van konstruktiewe, kreatiewe Liefde sien die moontlikhede van elkeen, sien die kosmos onder die chaos, en Hy het Sy Seun met herskeppende krag gestuur om dit na vore te bring—dit wil sê, om ons persoonlikheid tot die hoogste moontlike volledigheid te bring.

Dit is wat daardie bekende teks sê: “God het die kosmos so liefgehad” in elkeen van ons, dat Hy sy eniggebore Seun gestuur het, sodat elkeen wat in Hom glo en Hom sodoende in sy lewe toelaat om kreatief te wees, nie tot niks sal kom nie, maar tot alles sal kom. “'n Huis wat teen homself verdeeld is, kan nie bly staan nie.” Chaos, met sy tweedrag en interne stryd, is gedoem en sal uiteindelik vergaan. Dit is selfvernietigend. “As die sonde tot volle ontwikkeling gekom het, bring dit die dood voort.” Maar die kosmos, wat harmonieus, konstruktief, progressief is, kan vorder tot die uiterste moontlike toppunt van volmaaktheid; sonder vernietigende elemente, en so verkry dit die ewige lewe.

Volheid van lewe, volmaaktheid van persoonlikheid, is dus die rede vir Christus se sending na elke menslike siel wat Hom sal erken en sy hart en lewe aan Hom sal oorgee. Hoe swak is alle menslike filosofieë in die teenwoordigheid van so 'n goddelike moontlikheid soos hierdie! Geen wonder dat Paulus die broeders gewaarsku het teen filosofie en ydele bedrog. Daar was en is baie

menslike filosofieë wat die leer van sukses probeer klim met hul pogings om die menslike siel tevrede te stel, wat onvermydelik net in mislukking geëindig het, aangesien God alleen tevrede kan stel.

Epikurisme verkondig dat die hoogste doeleinde van die lewe is plesier en geluk, hier en nou; dat die lewe wat elke dag die meeste geluk verwerf het, die suksesvolste is. Die epikuris se leuse is: “Laat ons eet, drink, en wees vrolik, want môre sterf ons.” Hul definisie van plesier was “afwesigheid van pyn in die liggaam en van moeilikheid in die siel.” Selfs hul konsep van geluk, soos u uit hierdie definisie sien, was slegs negatief. Hul swakheid en mislukking lê in die feit dat geluk nie gevind word deur dit te soek nie, maar deur dit in diens te vergeet. Carlyle sê: “Daar is iets hoër as geluk, dit is welgeluksaligheid.” Hul filosofie het te maklik in losbandigheid ontaard, en terwyl hulle vryheid belowe, is hulle die dienaars van korrupsie. Stoïsisme het gesê: “Dis onmoontlik om hier geluk te vind; pyn en lyding is onvermydelik. Die lewe met die grootste sukses is die een wat hierdie lyding mees onverskillig en heroïes kan verdra.” Heroïese lyding is 'n doelwit wat nooit die menslike siel sal kan bevredig nie. Dan het ervaring ook getoon dat hy wat die meeste onverskillig teenoor lyding in homself word, altyd die meeste onverskillig teenoor lyding in ander is en dit waarskynlik sal veroorsaak. Van die twee sou ons miskien verkies om onder die Epikuriste te woon, eerder as onder die Stoïsyne.

Plato het gesê dat nóg geluk nóg onverskilligheid teenoor lyding die ware doel van die lewe was nie, maar deug was die ware soeke. Alles wat na ons toe kom, rykdom of armoede, geluk of pyn, was goed of kwaad, nie op sigself alleen nie, maar volgens hoe dit tot deug gedien het of nie. Sodat sy filosofie tyd kon hê om homself uit te werk, het hy die ewigheid aan almal toegedig. Baie van die sogenaamde moderne Christendom kom van Plato eerder as van Christus; want Plato se werke is handboeke in baie moderne teologiese skole, maar nie die Bybel nie. Plato se swakheid was in sy definisie van deug, deurdat dit van die kop was, eerder as van die

hart. Dit was intellektueel eerder as geestelik, en dit het die hoogste element, die kreatiewe Christus, kortgekom.

Die moderne filosofie wat tot Wêreldoorlog I gelei het, met sy leuse “Mag maak reg”, het brute krag verafgoed en elke heilige, liefdevolle beginsel van die lewende oorheers. Daar is vorme van godsdiens, selfs binne die (sogenaamde) Christendom, wat meer deel het aan filosofie as aan ware godsdiens, deurdat hulle verder oorleu na die behoeftes van die kop as na dié van die hart.

Redding is nie primêr fisies of intellektueel nie; dit is geestelik. Dit is nie wat ek met my liggaam kan doen of wat ek met my brein kan dink nie; dit is wat ek in my hart is; en die hart is die setel van die liefde. “Hy wat in die liefde bly, bly in God en God in Hom.” Jesus sê: “Julle sal die waarheid ken en die waarheid sal julle vrymaak.” Dit is 'n wonderlike stelling en waar op alle vlakke. Fisiese waarheid sal jou fisies vry maak; intellektuele waarheid sal jou intellektueel vry maak, maar dit verg geestelike waarheid, geestelik geken, om die siel te red en 'n mens geestelik vry te maak. Jesus praat daarvan op die hoogste vlak, nie van intellektuele kennis van 'n teorie nie, maar van geestelike kennis van 'n persoonlikheid. Dit is redding – die ewige lewende – “sodat hulle U kan ken, die enigste ware God, en Jesus Christus wat U gestuur het.”

Geen wonder dat Paulus gesê het: “Pas op dat niemand julle as ‘n buit wegvoer deur die wysbegeerte [filosofie] en nietige misleiding nie,” of soos ‘Die Boodskap’ Vertaling lui: “’n leë klomp bedrog.” Filosofieë mag goed en kwaad wees, en dit is so. Die beste van hulle mag uitstekend wees as ontwikkelaars van die intellek, maar as middel tot verlossing en om die hoogste, die ewige volledigheid in die lewende te bring, is hulle almal ‘n leë skynsel en ydel bedrog. Dit is hier waar die goeie ’n vyand van die beste is.

Satan sal, indien hy kan, mense net in fisiese dinge verdiep hou. As hy hierin faal, sal hy 'n voorstander van (sogenaamde) hoër onderwys word en God en Sy Woord vervang met hoër kritiek en menslike filosofie. Hy weet goed dat al die groot universiteite van

die wêreld hul uiterste bes vir die verstand kan doen en nooit die siel van die lewe hoegenaamd kan aanraak nie. Al die filosofieë van die wêreld is so ver van die godsiens van Christus soos die breedte van die heelal. Hulle skiet heeltemal tekort aan geestelike skeppingskrag. Slegs God kan die hart se uitroep hoor en beantwoord: “Skep vir my 'n rein hart, o God, en vernuwe my gees.”

“Ons is Sy maaksel, geskape in Christus Jesus, tot goeie werke.”

Paulus waarsku ons weer teen die “eerste beginsels van die wêreld.” Terwyl dit die wêreld se filosofieë insluit, sluit dit ook iets anders in. In die tweede hoofstuk van Kolossense het ons hierdie woorde: “As julle dan saam met Christus die eerste beginsels van die wêreld afgesterf het, waarom is julle, asof julle nog in die wêreld lewe, onderworpe aan insettinge ... volgens die gebooe en leringe van mense?” Ritualisme en seremonialisme, die gevolg van menslike leerstellings en menslike verordeninge, het nog altyd in die kerk na vore gekom namate spiritualiteit afgeneem het. Hulle help 'n mens om vroom te voel nadat hy in werklikheid opgehou het om dit te wees. (Sien vers drie-en-twintig van dieselfde hoofstuk.) Dit is die eerste beginsels van die wêreld. Paulus wys ons na Christus en na Hom alleen as die enigste Een wat die siel kan red en volkome maak.

Christus het vrywillig ingestap in die groot stryd van die heelal tussen reg en verkeerd, waarheid en leuen, lewe en dood. “Vir die vreugde wat Hom voorgehou is” het Hy die ontbering verduur, die skande verag, is deur lyding volmaak gemaak en het Hy die Kaptein van ons verlossing geword. Hy kon ons lei, diegene wat versoek word, bystaan, die swakkes voed. Hy is as 'n Leier en 'n Aanvoerder vir die volk gegee.

Ons almal deel met Hom in dieselfde styd. Hy het gesê: “As julle jouself nie elke dag verloën en julle kruis opneem en agter My aan kom nie, kan julle nie my dissipels wees nie.” Ons kan nie hierdie konflik van die eeue vermy nie. Dit kom in ons eie families in. “'n Man se huisgesin sal sy vyande wees.” Dit kom nader as dit;

dit kom in ons eie harte en lewens. “Die gees begeer teen die vlees, en die vlees teen die gees, sodat julle nie kan doen wat julle wil nie.” Ons kan dit nie ontwyk nie.

Die enigste vraag is: Sal ons alleen veg en misluk of onder 'n Bevelvoerder staan wat nooit 'n geveg verloor het nie?

Soos die Christendom van elke menslike filosofie verskil, so verskil Christus van elke menslike leermeester, deurdat Hy Homself nie tot die intellek (*alleen*) gewend het nie, maar tot die (*verstand deur die*) hart en die geestelike natuur van die mens. Dit was omdat Hy daardie geestelike embrio binne hom wou wek tot 'n nuutheid van allesoorheersende lewe.

“Ons is medewerkers van God.” “Die rykdom van die heerlijkheid van hierdie verborgenheid is Christus in julle, die hoop van die heerlijkheid.” Waarom? “Julle het oorwin... want Hy wat in julle is, is groter as hy wat in die wêreld is.” Hierdie gedagte gaan oor 'n ware transformasie deur die ewige wet van kruisiging en opstanding, tot volheid van die lewe.

Hoe onvolledig is ons sonder Hom. Selfs fisies is daar moontlikhede wat ons hier nooit besef nie. So sal Hy, Christus, “hierdie veragtelike liggame verander deur dit gelykvormig te maak aan sy glorieryke liggaam.” Daar sal die inwoner nie sê: ‘Ek is siek’ nie; en “daar sal geen dood meer wees nie, ook geen droefheid en geweën en ook geen pyn meer wees nie, want die vorige dinge het verbygegaan. En God sal al die tranes van hulle oë afvee.” Selfs fisies het ons volledigheid nodig en kan dit slegs in Christus vind.

Die mens wat intellektueel die mees tevrede is met wat hy weet, is die mens wat die mees onkundig is. Ons kan nooit intellektuele bevrediging hier vind nie. Die berg van waarheid en kennis mag dalk sy basis op aarde hê, maar sy kruin is slegs in die hemel. Elke tree wat ons teen sy ruwe rante opneem, wys vir ons 'n magtige, groeiende land wat tot dusver onbekend was. Ons verlang daarna om dit te verken en sy geheimenisse op te los, maar die lewe

is te kort. Die ywerigste soekers na kennis is "Excelsiors" ("altyd hoër") wat in die sneeu vergaan voordat hulle die hoogtepunt van hul ambisie bereik. Maar in Christus is al die skatte van wysheid en kennis, al die volheid van die Godheid liggaamlik; in Hom is ook die ewige lewe want "hy wat die Seun het, het die ewige lewe." Ons kan nie die moontlikhede van intellektuele volledigheid in Hom meet nie. Die verstand is van so 'n aard dat, indien dit gesond gehou word, en voortgesette lewe daaraan gegee word, dit in staat is tot eindelose vordering en groei.

En wat sal ons sê van geestelike volheid in Christus? "Dit is nog nie geopenbaar wat ons sal wees nie." "Wat die oog nie gesien het nie, wat die oor nie gehoor het nie," maar God openbaar hierdie geestelike moontlikhede aan ons deur die Gees, dag vir dag.

Geliefdes, my hartswens vir julle is "dat Christus deur die geloof in julle harte mag woon; dat julle, gewortel en gegrond in die liefde, en julle in staat kan wees om saam met al die heiliges te begryp wat die breedte en lengte en diepte en hoogte is, en die liefde van Christus te ken wat alle kennis oortref, sodat julle vervul kan word tot al die volheid van God."

"Aan Hom nou wat magtig is om oneindig meer te doen as alles wat ons bid of dink, volgens die krag wat in ons werk, aan Hom behoort die heerlikheid in die gemeente deur Christus Jesus deur alle geslagte tot in ewigheid! Amen." Efësiërs 3:17-21.

In 'n bepaalde oomblik van Adventistegeskiedenis het E. J. Waggoner, A. T. Jones en hul tydgenote 'n boodskap van lewe verkondig – gewortel nie in regsifiksie nie, maar in die lewende karakter van God. Onder die duidelikste en mees verwaarloosde stemme van daardie era was George Fifiield.

Die Water van die Lewe is 'n merkwaardige herlewing van Fifiield se Christus-gesentreerde visie van verlossing - een wat sonde voorstel as 'n dodelike wegbreek van die Bron van die lewe, en verlossing as God se genesingswerk deur die selfgewende liefde van Christus. Eerder as om die kruis as 'n daad van goddelike vergelding uit te beeld, openbaar Fifiield dit as die hoogste openbaring van God se herstellende doel vir die mensdom.

Geskryf in die jare na die 1888-herlewing van geregtigheid deur geloof, weerspieël *Die Water van die Lewe* die volwasse geloof van iemand wat in die hart van daardie beweging gestaan het. Fifiield was onder die voorste stemme wat die boodskap daarvan ontvang en verkondig het, en hierdie klein bundel bewaar waarhede wat direk uit daardie vormingsera van Adventistegeskiedenis vloei. Deur eenvoudige maar diepgaande lesse bied hy geregtigheid deur geloof in Christus nie as 'n abstrakte leerstelling aan nie, maar as 'n lewende, transformerende werklikheid.

Hierdie nuut gerestoureerde uitgawe nooi lesers uit om 'n vergete stroom binne Adventiste-teologie te herontdek - een wat deur die voorsienigheid bewaar is en weer aan die lig gebring is. Dit verkondig Christus nie as 'n offerande om die toorn van 'n woedende God te tevrede te stel nie, maar as die Water van die Lewe wat vrylik aan 'n sterwende wêreld gegee word.

ISBN 978-6-9948137-0-6

